

ARE MAMA DOUĂ FETE

Are mama două fete:

o fată (mai) mare
simplă, gingașă ca o floare!
Ea merge în vârful picioarelor
să nu deranjeze
frunze sau mușuroaie de furnici.
Desenează prin aer, cu degete fine și mici
forma lucrurilor, conturându-le
rotund și albastru, cu un halou de lumină...
În rochie albă de borangic
cu coroniță și salbă de crini
imaculată dulce fără vină
visînd la omul din lună
fata mea vorbește peltic
cîntă suav înfioară grădini
nu pierde nimic
sufletul ei ca o comoară
nu fuge niciodată din țară...
C-un porumbel pe umăr,
parfumată fructat,
și, o, nefiresc de discret,
are șovăieli de poet
dar îi stă bine...
Seamănă oare cu mine?
O privesc pe furiș
printr-un vitraliu colorat -
sînt un pic mîndră, un pic întristată...

...și-o fată (mult mai mică) răsfățată
fișneață, guralivă, voluntară
cu suflet pribegind prin altă țară
surprinsă-n contrastantă acuarelă –
fata mea vitează, fata mea rebelă!
Justițiară, impulsivă, băiețoasă
(fără-ndoială e și ea frumoasă)
visînd să pună bocancul pe Lună
cu blugii rupți, cu părul de arici
fumînd ca turcii și cu mintea brici
și, evident, cu o cobră pe umăr...
Ea cîntă rock mai tare ca tăria
reconstruind din metereze poezia...
O privesc, și pe ea,

cu oceanul întors -
sînt un pic mîndră, un pic revoltată...

Nu mai ştiu dacă le-am născut
sau le-am scris
sau le-am crescut dintr-un vis...
Cert e că ele sînt aici, laolaltă
şi se iubesc
şi le iubesc
pe fiecare mai mult ca pe cealaltă!

Nici una, niciodată, nu mă minte.

Nici fata mea rebelă,
nici fata mea cuminte.

Fata mea cuminte

Poezii vechi, antice și de demult...

TE-AM CĂUTAT, DRAGOSTE

Te-am căutat, dragoste,
de pe vremea când eram o fetiță naivă
piruetînd printre creioane colorate
desenînd pe hîrtie palate
pentru o poveste frumoasă
care nu mai venea...
Dar fetița știa că va veni. Trebuia.

Te-am căutat, Dragoste,
și mai tîrziu,
în toți anii mei,
în toate secundele mele.

(cea mai sfredelitoare nevroză, dragostea,
cea mai mare disperare
nebunia cea mare
termometru explodînd dintr-o febră
cum altă boală nu mai are

dragostea, zeitate ostilă
otravă în gînduri și-n sînge
dragostea, ultimă revoltă
autodevorîndu-se fără de milă.

DRAGOSTEA, Dragostea, dragostea
ce-o lingușim întruna cu poeme
Ești cea mai frumoasă, îi spunem, sperînd
c-o să ne cruțe o vreme)

Mi s-a părut de cîteva ori că ai intrat în palat.
Că te-ai așezat, mîndră,
pe jilțul de lîngă-mpărat.
Că aveai chiar buletin, cu adresă și nume.
Că pentru mine erai acolo, anume.
Că ai rămas.
Că m-ai ales.
Că m-ai schimbat.

Azi jilțul de aur e gol.
Palatul ruine.
Nimeni nu se mai joacă, prin grădini albastre,
cu mine.

Te-am căutat
(martor mi-e timpul)
în tot universul
înarmată cu răbdarea și versul
dezarmată de strigătul tău de sirenă

și nu te-am aflat, dragoste,
nu te-am aflat...

OM

Piatră aruncată în apă
uite, unde concentrice,
dănțuind o vreme
ca apoi să dispară.
Mister arzînd
pe care ți-e frică să-l cercetezi.
Cineva împușcă un pescăruș.
Agonia păsării albe
o simți în tine,
aluncînd netrunchiat
prin ochii tăi drept în inima ta.
Și toamna – cum te mai fură!
Permeabil ca vîntul,
cum de-ncap toate în tine?
Cum de te viscolește
urgia iernii?
Cum de te-ajunge
țipătul mărilor?
Om de vînt, om-trestie.
Piatră aruncată în apă
într-o clipă de-nfrîngere.
Pescăruș căzător,
toamnă frumoasă și tristă,
țipătul mărilor.
Te lovesc și te doare,
te dezmierd și te doare,
te doare.
Om de vînt, om de trestie,
piatră aruncată în apă.

DACĂ TU

Dacă tu m-ai opri într-o zi
în orișice loc al acestui pământ,
dacă eu te-aș mira-ntru ceva
încît tu să mă-ntrebi cine sînt,

dacă tu m-ai răpi pe vecie
să-ți fiu hrană și-nalbăstrire,
dacă eu aș putea înrămîndu-te
să fac țarc la iubire,

fîința mea s-ar topi rîu de foc
bîntuită de tine
durere-noroc

o, nu, cine să-nțeleagă chiar tot?

Aștept clipa aceea.
'Nvălmășită de tine,

nu pot.

FII TU

Cum să învăț din nou
a trăi
zîmbetul iar
mersul senin
minunarea de tot ce e-n jur

ajută-mă tu
spre primul cuvînt
spre prima privire deplină
ajută-mi făptura
să-nghită lumină
și pasul șovăiala s-o-ntreacă

spre primul țipăt eliberator
spre prima bucurie-a unei ploii

ajută-mă
tu cel de pus pe rană
fii tu
avîntul meu dintîi.

EU, ACEASTA

Nu ești tu aceasta
din întâmplările tale
inima și gândurile
ți se războiesc întruna
nu ești tu aceasta
vino cu mine te voi salva.

Dar nu m-am dus.
Eu aceasta, eu aceea, eu care?
Oglinzi pentru suflet nu mai găsesc.

Și atunci mă-ndulcesc
cu-atât de rara primăvară

O seară o singură seară
de n-aș mai fi eu

pentru ca pe urmă
mereu
să-mi trag seva
din tot ce-ar fi putut să fie...

Minima rezistență
pumnii strînși
refugiul în vise

vai mie
ce duh rău s-a pornit de o vreme
să-mi fure fiecă vis început?
Ce-mi mai rămîne
ce-mi mai e îngăduit?

Avînt oprit
și nu-nțelege nimeni
lacrima de sînge
zbuciumul greu

nu-nțeleg nici eu
e poate doar frica?

Lasă-mă murmur
nu mă ajuta

nu mă mai poate ajuta nimica.

NIMIC ALTCEVA

Să fie brațul tău
și izbucnirile tale
să fie ochii tăi și zîmbetul tău
să fii tu întreg
să fie dragostea ta
nimic altceva

nimic altceva.

DĂRUIRE

Impropriu spus *iubire*

febră înaltă poate
poate înverșunare
nebunie
visare
și un pic libertate.

Fascinație, da, fascinație,
înălțare de suflet
soare
jucăușă ninsoare
nelumesc-trepidație.

Impropriu spus *iubire?*
Atunci fie și-atît:
dăruire.

MĂ AGĂȚ

Mă agăț de cuvinte,
de iarbă, de muzici –
ca să nu plîng.

Mă țin strîns de copaci,
de stînci, de ziduri –
ca să nu cad.

Mă agăț de oameni,
mă țin strîns de oameni –
ca să nu mor.

E ora răscrucilor,
voi da socoteală
de greșeli, slăbiciuni,
de lașități, de iubiri...
Mult prea grea – dar cu mult prea ușoară
răsplata.

Mă agăț de Poezie
mă țin strîns de Poezie
ca să rămîn.

LINIȘTIRE

A plouat cu îngerii mei uciși.
Cine mă va păzi de-acum?
E târziu
mă-ntorc acasă
trag zăvorul
aprind lumina
orbesc
deschid fereastra
mă intoxice cu aer
rîd fals
pianul explodează de plîns
gîndurile îmi fug
devin un lucru
și mă liniștesc.

LUME TRISTĂ

Atenție, pe-aici se moare des,
Fulgerător așa cum plouă-n munți,
Pe-aici sînt oameni triști, tăcuți și crunți,
Din piatră-i lumea ce ți-o ai ales.

Atenție, pe-aici e-un frig colțos,
Paralizant ca o durere-șoc –
Nu sînt radiatoare, și nici foc
Și-uitată-i noțiunea de frumos.

Atenție, pe-aici sînt punți subțiri –
Te paște la tot pasul prăbușirea,
Pe-aici s-a interzis cîndva iubirea...
Așa e-aici, să nici nu te mai miri.

Așa că du-te, fugi odată, hai,
Și nu privi în urmă, bunul meu,
La lumea asta tristă care-s eu,
Ermetic-rea la tot ce-ncerci să-mi dai.

GEOMETRIE PLANĂ

Dragostea e un cerc.
Te-ntorci mereu de unde ai plecat,
ca un criminal la locul crimei.

Dragostea e un pătrat.
Te ascunzi pe la colțuri
dar nu poți scăpa, orice-ai face.

Dragostea e un triunghi –
există întotdeauna o a treia latură,
un intrus gata să ți-o fure.

Dragostea e un trapez
ca la circ: îți riști viața pentru nimic
atras de jocul aventurii ca de moarte.

Dragostea e geometrie plană
cu axiome, teoreme și demonstrații ciudate.
Niciodată în spațiu
floare de colț
presată-n ierbar.

...linie dreaptă
dusă pînă la infinit.
Sau punct, cu rolul lui bine definit
pe hîrtie.

(De ce căutăm în alt om
tot ce ne lipsește
cu speranța absurdă că am putea umple într-o zi
golul din noi?)

Zei dorm
și-am obosit
(mai ales de linia dreaptă
am obosit!)
să tot caut, să orbecăi
rătăcită-n labirint.

MĂSURI

De s-ar putea măsura disperarea
tu ai fi piatra, eu aş fi marea.

De s-ar măsura iubirea
tu ai fi steaua, eu adumbrirea.

De s-ar putea măsura dorul
tu ai fi ploaia, eu aş fi norul.

De s-ar măsura tinereţea
tu – iarba-ncolţită, eu cărunteţea.

De s-ar măsura şi viaţa
tu - lumina, eu – numai ceaţa.

De s-ar putea măsura toate
fiecare ar fi jumătate.
Eu noaptea cu lună
tu ziua cu soare
eu cuvântul „fără”
tu cuvântul „cu”...

Dar, precum se cuvine,
jumătatea mai mare
luminată şi noaptea de soare
ai fi, întotdeauna, tu...

O SECUNDĂ DE VANITATE

Îmi vei ierta o singură secundă de vanitate
în care să te proclam soare și zeu
îmi vei ierta secunda asta
în care să te cred al meu?
Îmi vei ierta gândul și bubuitul de inimă
numai o secundă, atât,
vei ierta lațul pregătit de cu seară
și mi-l vei pune, o secundă, la gât?
Îmi vei ierta izbucnirea de suflet
prin ochi și prin pori și prin buze
și nopțile nedormite, și obsesia de iubire
și dezlănata mea alergare printre obuze?
Îmi vei ierta secunda în care
tot cerul a căzut peste mine
și fantastica forță pe care nu mi-o știam
de a țîșni din ruine?
Îmi vei ierta vanitatea asta absurdă
de a te dori, o secundă, al meu
vei ierta, nu-i așa, cu înțelepciune și blîndețe
cum se cuvine să ierte un zeu?
Îmi vei ierta secunda aceasta
în care te-am furat să te pot digera
să te pot închide în memoria fiecărei celule din mine -
mă vei ierta, nu-i așa?

NU ÎNȚELESESEM

Nu înțelesesem atunci.

Omul acela
căzut în genunchi
atît de mic
strîns în el însuși
pînă la sufocare

unghiile lui
zgîriind repetat
la o ușă
zăvorîtă sub zece lăcate

o ușă misterioasă
(sau poate doar rea)
între două lumi nesurori
sau între o lume și o nelume
sau o față și cealaltă
a aceleiași lumi.

Dinții lui încleștați
cuta grea de pe frunte
lacrimile din care crescuse
un munte de sare.

Nu,
nu înțelesesem atunci.

ORAȘUL

Orașul nu e niciodată același.
Un turist m-a-ntrebat
unde se află Muzeul Cutare.
Ce ciudat! Nu știam.
Muzeul acela pe lângă care treceam
în fiecare dimineață.
Configurația Orașului nu m-a oprit niciodată.
Vedeam doar oamenii,
mereu alții,
arareori numai
repetându-și aparițiile scurte.

Iubeam oamenii acestui Oraș,
anonimi și
inconștienți de spionajul meu neobosit.
Le citeam chipurile-
cărți fascinante –
frumusețe, nebunie,
dezagregare sau spaimă,
oameni de zi,
oameni de noapte,
grăbiți,
apatici uneori
(de ce atât de grăbiți
în lunecarea spre moarte?)

Veșnic la fereastra mea
mă-mbogațeam
cu fiecare cadență de pași
trecători pe stradă.

Eram ca un pictor nebun
epuizând toate culorile lumii
luminile, umbrele
și așa mai departe.

VAG

Ce vag și straniu umbli tu prin lume...

Dacă trăiai în viitor
ai fi cutreierat planetele toate
la fel de vag și ușor.

Știu, lumea e pentru tine
un patinoar fermecat.
Aluneci vag printre oameni și lucruri
un copil argintiu
devenit peste noapte bărbat.
Știu.

Te știu pe tine și-ți adulmec
vag albastrul din gând.
Ochii tăi vag albaștri
inundă locul gol din mine
(de unde vii și pînă cînd
și ce e rău și ce e bine
și dacă-i dragoste sau nu...)
vag te presimt printre ruine
și știu că-n toate cauza ești tu.
Asimilat în întregime
reîncarnarea unui mag
am și un nume-haină pentru tine:
Vag.

Și mă întreb cum să te-aștept în prag:
privindu-te în ochi, în cîntec?
Vag?

CEL MAI GRAV

Cel mai grav nu e că sîntem
departe de viață.

Gravă e numai orbirea.
Zei sînt buni
ni se iartă toate minciunile
începînd cu iubirea.

Cel mai grav e că percepem
timpul greșit.
Doar somnul ne-nvață
o altfel de viață -
cine-a-nțeleș, s-a trezit.

CÎNTEC

Tu ești stăpîn peste opt note muzicale,
eu printre literele din alfabet mă ascund.
Simple și vii sînt melodiile tale
eu caut ceva mai profund.

Tu ajungi totdeauna la stele
eu pe-orbita lui Venus alerg
literele sînt prea multe, mă-mpiedic de ele
și cuvîntul magic nu mai știu să-l aleg.

Hai să ne unim forțele, hai să ne unim
muzica și textul fac cîntec
poate se naște ceva sublim
din al dragostei pîntec.

Poate cîntecul ce dă să răsară
mă va salva de rotire
și-am s-ajung pe planeta ta într-o seară
irumpînd de iubire.

Tu, oricum, ai vioara -
eu am milioane de cărți
poezia din mine vrea companie
de sunete rupte-n bucăți

așa, ca hainele pe care le sfișii
să respiri liber sub soare.
Gîndul meu te are pe tine
într-o nesfîrșită răbdare.

Tu, oricum, ai vioara fantastică
sau vioara perenă ce-ți sînt
și nu-nțeleg cum de știe ea
toate melodiile acestui pămînt.

Cîntecul, cîntecul trebuie întrupat
să las versul stingher nu mai pot
chiar dacă tu n-ai idee de mine
sîntem în toate
un tot.

TELEFONUL

Motto: „*Telefonul, simbolul modern al
conversațiilor care niciodată nu au loc.*”
(Lawrence Durrell - „Cvartetul din Alexandria”)

„Femeie păcătoasă”
îmi spuneai tu la telefon

păcatul meu- ziceai – era
o febră-naltă
ce-o inducea în tine
vocea mea
și-un dor demential ce te lăsa fără ton.

Femeie păcătoasă –
așa îmi spunea
deși eram o fetiță nevinovată

cuvintele lui erau sincere,
directe ca o săgeată
otrăvită cu dragoste –
și nu-nțelegeam de ce tot zicea :
Iubirea nu se hrănește din sine, ura da.

(Și telefonul era instrumentul fatal
al unei grave-ntîmplări
ne-ntîmplate).

Mă ura, mă ura,
îl iubeam, îl iubeam –
și era, recunosc, prima dată.

Femeie păcătoasă,
-mi spuneam
pentru păcatul de a-i declara iubirea la telefon
și de a nu-l fi atins cu adevărat
niciodată.

CE E MAI FRUMOS

Ce e mai frumos în tine
ce e mai frumos în mine
ce e mai frumos în noi

va aprinde pe sub streșini
licuricii toți în noapte

haide lume fii culcușul
bunății și-al iubirii
cerul duiosiei noastre
necuvintele dintîi.

SUPREMUL PĂCAT

Dumnezeu,
sau o altă divinitate
(căci natura n-avea atîta
discernămînt),
a-mpărțit oamenii în două:
cei predispuși la dragoste
ca la guturai
și cei cu picioarele pe pămînt,
imunii, fericiții adică.
Primii iubesc,
ceilalți se lasă iubiți.
Diferența e mică
și tu habar n-ai
în ce tabără te găsești.
Uneori, cînd crezi că iubești,
conchizi amar:
Dragostea, nedreaptă, vine
doar celor ce n-o înțeleg
și deci nu li se cuvine!
Alteori, cînd ești iubit
dar nu te-ai deschis,
spui cinic:
Eu nu am promis
nimic, nimănui
și n-am nicio vină!
Dumnezeu, sau o altă divinitate
a vrut să fie lumină
pentru ca noi,
cîrțițe gînditoare,
să fim orbiți de dragoste
ca de soare
și niciodată să nu aflăm
adevărul adevărat.
Și tot el, din motive obscure,
a decretat

că dragostea este păcatul suprem
și cea mai crudă pedeapsă
e chiar ea.
Nimeni pe lumea asta
nu scapă.

La un moment
anume dat
(și nu întâmplător, desigur)
ești ori vânător,
ori vînat.

SEDUCȚIE

Cu tot ce ești, cu tot ce ai,
cu firea ta aleatoare,
cu suflet nepătat de umbre,
cu fruntea nefiresc de mare,

așa de tînăr ești, de-mi pare
cum că enormă îți e vina
de-a fi sedus pînă și anii
în pactul dulce cu lumina.

O ULTIMĂ FIRAVĂ ȘANSĂ

Cu toții avem nevoie de dragoste.
De inefabil.
De fericire.

Sînt frumoase aceste poezii?
m-ai întrebat.
Poeziile tale
în care pătrundeam
ca-n propria mea lume.
Ca-n propria mea trist-confuză lume.
Ție nu-ți era dată
fericirea de a putea plînge -
doar un gri lung de frămîntări
și șovăială
aproape frică
aproape lașitate aș spune.

Și tot mergînd alături
ca-ndrăgostiții cei mai îndrăgostiți,
străzile cerul oamenii
deveneau o oglindă
și noi nici măcar o singură clipă
nu ne puteam uita.
Alături-nealături
pereche-nepereche
depărtați ca cerul și pămîntul
cînd se lipesc unul de altul
la orizont.

Cineva spunea

că fericirea stă-n puterile noastre.
Altcineva,
că ne trebuie atît de puţin
ca să fim fericiţi.
Un zîmbet, puţin soare,
un cîntec duios

dar s-a topit sub frigul cel mai frig
tot ce în noi a fost cîndva frumos
tot ce în noi semăna a explozie
a avînt tineresc
o tandreţe...

O ultimă firavă şansă
s-ar mai găsi-regăsi:
să alungăm starea de gri
şi plumburosul somn-nefrumuseţe.
STAU AICI

Stau aici
lîngă omul acesta
atît de aproape
de îndrăgostire
lîngă omul acesta
care vorbeşte iubire
respiră
trăieşte
gîndeşte iubire...

Pe obrazii încinşi
mi se scrie-o poveste
dar nu cu raze vindecătoare.
O poveste se-ncearcă
în mare neorînduială
cu lacrimi să se închege
cumva
nu cumva
să fie ea prea frumoasă
puţina
timida de ea.

El vrea să-mi bea o lacrimă
cea mai prelungă
aceea care se-ncepea
a fost odată
se vrusese

și nu mai era.

Stăteam acolo
lângă omul acela
și tăceam
și plîngeam
cu neîmpotrivirea mea
nefîrea
cu împotrivirea.

El mă privea
eu spuneam
plec
el spunea
nu pleca.

Stăteam acolo
gata să mă-ndrăgostesc
îndrăgostită deja
și nu mai puteam suporta.

Vreau să plec
nu pleca

și tăcerea răbufnea
exploda
în picături fine
otrăvite
nepierinde
nepierite...

Stau aici
și acum
aici
lângă omul acesta
pe care-l iubesc

el zice ca aceasta-i fericirea
vorbește frumos
îl ascult

nu-l ascult

și totuși mă ridic
(nu pleca!)

în lupta cu mine

răsvăd
am fost învinsă de mult.

A FOST CÎNDVA

Am întâlnit cândva un cyborg
eu l-am crezut mașină
am plecat
mută de admirație
înebunită
de tot ce știința a creat.

Dar ce disociere absolută
inteligența-n inimă se pierde -
pe când în creier înfloresc motoare
în inimă-ncolțește iarbă verde.

Și-acea mașină mi-a strigat din urmă
c-o voce de metal inoxidabil:
„Hei omule
citește-mi din Montale
hei omule dă-mi apă
fii amabil!”.

Drăguț mi-am zis
e ca în science-fiction

și-un zîmbet mi-a învins crisparea gurii
în timp ce mă descopeream uimită
minunea cea mai simplă a naturii.

„Hei omule
izbește-mi crunt carcasa”
continua refrenul singuratic
puzderie de lume se-adunase
în jurul roboțelului simpatic.

Aplauze
elogii și urale
eu am trecut
mă aștepta horațiu
glasul metalic m-ajungea din urmă
reordonînd mărimile în spațiu

a fost cîndva un cyborg
nu știu unde
eu l-am crezut mașină
nu era

un om avusese nevoie de mine
și nu l-am știut ajuta.

FULGERUL LOVEȘTE O SINGURĂ DATĂ

Ce se-ntîmplă cînd termini de citit
o carte de poezii?

Privind o flacără, în noapte tîrziu,
așa cum se-ntîmplă să fii,
așa cum se-ntîmplă să fiu.

Am întors și ultima filă
din cartea de poezii
a ființei tale.
Mai există o cale
spre sublim.

Să ne citim cărțile
(așa cum se-ntîmplă să fim?)
să ne întoarcem în noi
să privim pe partea cealaltă.

Să reînvățăm să iubim -
fulgerul
lovește o singură dată.

IUBEȘTE-TE

„Iubește-te”, îmi spunea.

Era un doctor priceput
cu privire de röntgen
cu voce decupînd ca un laser
figurine ciudate
în inima mea.

„Iubește-te” îmi spunea.

Era un doctor?
Halat alb nu purta
un verde de iarbă
era totul din el
și ochii

și sufletul
ce mi-l transfuza
și mâinile-crengi
umbroase
domoloase
-ntru susținerea mea.

„Iubește-te”, îmi repeta.

Ochii lui verzi
ca o apă
de alge
ca o mare de ierburi
atît de buni
în așteptarea mea
în răbdarea mea
jinduitoare
nemaiailor dăruitorii
ființa lui verde
mă năpădea...

Și am simțit real
cum și eu,
unduit,
înverzesc
și-nverzesc...

„Iubește-te” - îmi spunea
și îi răspundeam:
„Te iubesc.”

CA UN STRĂIN

Ca un străin
trecînd foarte grăbit
să nu-i vezi fața
să nu-i prinzi parfumul
și totuși derutîndu-te cumplit
să rătăcești și cheile, și drumul,

ca un străin ce lasă-n urma lui
doar o mirare albă și fragilă
anume să nu știi cum te-a privit
ironic, cu tandrețe sau cu milă

ca un străin zvonind a ceva blînd
și irizînd un stop de curcubeu,
cã a venit se-aude doar în gînd
cãci a plecat așa, instantaneu

ca un străin ce parcã l-ai văzut
într-o străfulgerare de lumine
lãsînd doar lacrima cã l-ai pierdut,

norocul
a trecut
pe lîngã tine.

ATUNCI

Cînd dragostea se va-ndura de mine
sã nu-mi mai dea tîrcoale, flãmîndã,
cînd niciun cîntec nu va mai dura
și niciun dor nu va mai sta la pîndã,

cînd stelele, chiar stelele din cer
vor înceta sã-și stinge-n jos magia
cînd voi uita temperatura-naltã

și prea-tristețea și prea- bucuria,

când totul, totul se va liniști
și jîndul spre-absolut îmi va da pace,
când zeul-timp se va lăsa văzut
și-și va muta privirile îcoace

cînd tu, chiar tu, nu vei mai fi decît
o rană vindecată și străină
și pentru faptul de-a te fi pierdut
nu voi mai fi eu singură de vină,

Atunci de-abia
chiar dis-de-dimineată
voi învăța primul meu pas
spre viață.

STAU ACOLO ȘI ACUM

Am visat o lume frumoasă, aparte,
de parcă aș fi inventat-o eu.
Era lumea aceasta, sau poate
una mai mult pe gustul meu.
Oamenii nu știau să mintă
erau întocmai așa cum păreau.
Și după ce învățau să trăiască

plecau rîzînd și mureau.
După cum vă spuneam, lucrurile
erau foarte aproape de adevăr
știam să recunosc fără greșală
o floare, o barcă, un măr.
Cuvintele nu se-mbulzeau năuce
să împopoțoneze sentimente.
Erau simple și clare, făcînd lucrurile
inteligibile, mereu prezente.
Dragostea nu se scria cu D mare
ca-n aceste romane siropoase.
Dragostea era...această stare
dintre bărbat și femeie.
În lumea mea nu era noapte
și casele n-aveau lacăt și cheie.
Cînd m-am trezit, se înserase
am vorbit cu iubitul la telefon
se scuza ca n-a putut veni dntr-o cauză-anume
mi-am turnat un pahar cu sifon
întrebîndu-mă ce floare o fi garoafa din vază
și dacă nu cumva e un măr
dragostea se făcea că-mi dă tîrcoale
în labirintul ei spre adevăr.
Mă gîndeam, desigur, la lucruri esențiale
frămîntări filosofice mă încercau
nu mai eram sigură dacă exist
fugeam din casa-n care stau
spre alte meleaguri mai bune, unde eu
aveam să găsesc lumea aceea din vis
m-am împiedicat de ceva, m-am oprit,
era chiar poemul pe care l-am scris.
Cînd m-am pus să-l citesc încă o dată
cuvintele se-amestecau, nebune
și m-am trezit că el m-a scris pe mine
iar eu, neavînd ce mai spune,
m-am ghemuit lîngă rîu în așteptarea unei minuni.

Dacă are careva nevoie de mine,
stau acolo și-acum, oameni buni!

PE LOCUL UNDE STAU ACUM

Cuvinte, lucruri, chipuri.
Ce am luat din voi

ce mi-a mai rămas din mine
în mine,
cît sînt eu de a mea
și numai a mea?

Depind de fiecare formă,
de fiecare om zărit pe stradă.

Diseară va veni iubitul meu.

Pe locul unde stau acum
mă tot întreb ce o să vadă.

DEFINIȚIE

Eu definesc singurătatea
ca pe un plîns sfișietor
repetat în fiecă noapte,

ca pe o așteptare,
ca pe o mai mult decît moarte,

ca pe filele smulse
din cea mai frumoasă carte...

AM VISAT

Am visat că te căutam
prin toate lumile posibile

cu atîta răbdare
cu atîta nerăbdare

întrebam de tine
pe toți trecătorii
toate clădirile
toate culorile
și cerul
și florile.

Pîndeam la fiecare colț de stradă
umbra ta pe dinafară învățată
pașii de copil șugubăț-
mereu cu-același ritm
(ritmul unui cîntec de topit suflete
ritmul potrivirii
ritmul inimii mele)

dar tu
o, tu
te sfiai
să apari

ori poate încă
nu se zvonise de mine
în tine

sau pur și simplu nu știai.

Cînd ai apărut
n-am mai fost în stare să cred
că ești tu
întocmai tu

și minutul ce-ntre noi se petrecu
te-am simțit străin
și departe.

Ți-am cerut adresa
o uitasei subit

noroc însă că ți-am zărit
numărul de telefon
notat strîmb
pe o copertă de carte.

A, da
ai zis
iată numărul meu
sună-mă într-o zi
sînt acasă mereu
între șase și șapte
sau între șapte și opt
și așa mai departe.

Te grăbeai -
ai plecat -
am rămas
lîngă toneta de înghețată
pe strada unde niciodată
umbra ta nu va mai trece.

Te-am sunat apoi
seară de seară
între șase și șapte
între șapte și opt
între opt și nouă
între nouă și zece

dar nimeni nu îmi răspundea
nici măcar umbra ta
nici măcar o voce străină
ireală și rece.

DAR NU ȘI NU

Te recompun dintr-o legendă
din încâlțire de destine
ești răspîndit în mii de lucruri
tu cel întreg numai în mine

Ești răspîndit în mii de oameni
un abur hoț schimbîndu-și chipul
tu aerul tu apa vîntul
tu nencheșarea tu nisipul.

Mă rog mereu la zeul soare
c-o rază zvonul să ți-l prindă
să îți oprească hoinăreala
nevederea să ți-o aprindă

Ca din incendiile toate
să te adun atunci grăbită
să fii iar tu preavechiul dulce
iar eu preavechea ta iubită.

Dar soarele nu mă ascultă
ești tot nestarea și neștirea
m-am hotărît spre renunțare
dar nu și nu striga iubirea.

TE ȘTIU

Eu pe tine te știu de demult
de dinaintea nașterii mele
tu ești așteptatul miracol
împlinirea unei germinări fastuoase
a dorințelor mele
ești solul unui ticăit
de inimă, de nenumit,
ce mișcă soarele
și celelalte stele.

SINDROMUL

Am crescut cu chipul tău sub pernă,
idol de lut.
Pasul tău l-am învățat pe de rost
ritm inimii din el mi-am făcut.
Zîmbetul tău mi-a fost tălmăci
al acestei nențesele fericiri care doare.

Și încă,
mersul tău scria pentru mine pe străzi
cel mai dulce cîntec de leagăn.
Ce culori nebănuite
irizau dinspre inima ta,
ce ecou prelung stîrnea-n mine,
străinule,
numele tău.

Și nu eram decît un copil,
și ce bine era
că nu căutam un nume
freneziei mele.

Nu-ntrebam ce poate fi,
nu-mi păsa dacă e ceva rău
sau ceva bun,
cum ne-nvățau la școală.
Eu numai simțeam
și dacă m-ai fi întrebat ce simt
aș fi rostit, tăcînd și vibrînd,
cu ființa toată îmbujorată
numele tău.

Cînd am crescut, ce păcat,
m-am apucat să sondez, să analizez,
să întreb și să judec.

Vroiam un nume stării mele:
ce era?

Și încă nu te cunoșteam,
boală a sufletului meu,
nu-ți știam fața ascunsă.

Acest sindrom
de care sufeream,
netratabil, nevindecabil,
prea laș ca s-atace fățiș,
acest sindrom necunoscut de medici,
ce mă rodea pe îndelete,
nu erai decît tu.

Și nu te cunoșteam, boală a sîngelui meu.
Într-o zi, tîrziu,
nu-nțeleg de ce atît de tîrziu,
mi-am găsit curajul să te ating.
Îmi vorbeai, te vedeam de aproape,
un cerc de flăcări ne amenința,
atît de rapid și-nfricoșător,
că m-am aruncat tremurînd în brațele tale.
Dar nu erai tu, nu erai tu!

Și sindromul, perfid, în loc să se vindece,
și-a schimbat numai focarul durerii.

Luați seama, povestea mea e simplă,
am trăit o viață cu un vis
și cînd l-am atins s-a destrămat.
Să nu vă apropiați de idoli,
lăsați-i acolo sus
pe pedestalul lor aurit.

De ce sufăr, de ce mă doare? am strigat.
Dar tu n-ai răspuns, nu ai rîs, nu ai plîns,
ai ridicat numai din umeri.
Țigara ta ardea indiferent,
fumul, da, desigur, fumul
îmi iscase aceste lacrimi amare și gri
lacrimi atît de inutile
și atît de tîrzii.

E un sindrom ciudat
care pare să-mi fi trecut,

dar nu mi-a trecut,
care pare sa nu lase urme
dar numai eu înțeleg
zborul frînt al pescărușului ucis.

Să vină primăvara! O vreau, o aștept.
Mai e viață în mine.
Pot să mai strig: nu te iubesc!
Nu te-am iubit niciodată, străine.

CE BOALĂ

Ai mai auzit de o asemenea boală?
Sufăr de nemaipricepere
nu mai disting
griul de roz
bezna de soare
e o boală care nu doare
doar înaintează
vitează
prin ființa-neființa mea
prin tot ce eram
și era.
Nu, nu mai știu
e importantă- care stare?
Ce lucru
ce cuvinte
care fapte
ce ritmuri ale zilei
m-ar trebui cuprinde
ce-nseamnă a fi învins,
a învinge?
Ce boală ciudată
sau poate doar stearpă
frumoasă ca un metru de beteală
ce indiferență
ce tristețe
ce plictiseală...

ALB ȘI ROȘU

Alb și roșu,
sufletele noastre dansează
pe mormîntul iubirii.
Alb și roșu,
culori dușmane
sufletele noastre
sînt pustiuri
ocolite de beția ploii.
Alb și roșu,
plutim în spații paralele,
măsuram lumea -
tu, cu pasul, în ani,
eu, cu lacrimile, în litri.
Alb și roșu,
sufletele noastre
se țin la distanță,
și asta numai din cauza ta,
sau a mea,
în sfîrșit, nu din cauza noastră.

Alb și roșu,
ce departe ești,
ce departe sînt
cînd pe-aceeași bancă-ntr-un parc
stăm alături,
fiecare zidit în gîndurile lui-
aceste taine-nfrigerat interzise.
Alb și roșu,
alb și roșu,
sufletele noastre dansează
pe mormîntul iubirii.
Cad frunze arse peste noi,
de-am mai fi copii,
de-am mai fi copii
încrezători în jurăminte!
Nu te urăsc, nu te iubesc,
ești în mine de mult, alb,
dragostea veche mi te-a zidit în suflet,
fără întoarcere.
Alb și roșu,
sîngele nostru nu palpită-n cadență.
Știu că nu e vina ta,
ești o simplă minune-a naturii,

menită să-ntrețină flacăra trecutului.
Alb și roșu,
sufletele noastre moarte
mai pot să rîdă,
într-un fel ciudat,
aducînd a cutremur,
nu păreri de rău,
nu aduceri aminte,
numai roșu și alb - stare de spirit
fără nume-n dicționar.

ACESTA E RĂSPUNSUL

De ce nu mai pot să visez,
ca altădată
cînd în loc de viață
trăiam într-o poveste,
de ce nu mai am puterea de vrajă
să inventez aieva ce nu este,
de ce mi-a fost furată uimirea
și dreptul dulce la singurătate,
de ce în loc de nori calc pe pămînt
și plînsu-i sincer doar pe jumătate?
De ce, și iar de ce, și n-am răspuns
pesemne că nimeni nu are
e ceață, praf și fum, ne dă tîrcoale
indiferenta, sticloasa Uitare.

Acesta e răspunsul la-ntrebare.

DON QUIJOTE

...Și vântul s-a oprit în mine,
și-n mine te-ai oprit și tu.
Aceeși de demult poveste
ne păcăli, ne străbatu.
Fior de-ncremenire beată-
cum să-nțelegi dureri de lup ?
Vreau să te chem - n-apuc - chemarea
a și purces din trup în trup.
Nu te roși de frumusețe
în aer păsări mari se-ntrec
genunchii mei topiți cer sprijin
am gândul plin și glasul sec.
Și ce mai am nu mă privește,
știi tu mai bine și-i de-ajuns.
Jăratec îți voi da la cină
ești mai copil de când te-ai tuns.
Tu ești un ritm de simfonie
s-ajung la tine trec prin moarte
ți-e sufletul la mine-n suflet
dar cu atîta mai departe.

Acum s-ar potrivi tăcerea
de n-ar răzbate din noi dorul!
Încă-nvațăm mila de fluturi
și seara nu mai tragem storul.
Ades, la o cafea, vin umbre
tu îmi ghicești splendori în ceașcă
se pot minuni, că viața-i totuși
Cenușăreasă în caleașcă.
Vezi, ne-am îndrăgostit de ploaie
se ondulează norii-n vals
tu rîzi, eu rîd, trosnesc nimicuri,
se sinucide tot ce-i fals.
Să mai jucăm șotron pe stradă
e vînt (tu știi cît țin la vînt),
e-aproape mai, au nins caișii
eu cînt, tu cînți, tu cînți, eu cînt.

...Și vântul s-a oprit în mine,
și-n mine te-ai oprit și tu.
Te-am întrebat: "Ești Don Quijote?"
și mi-ai răspuns: "Eu nu, eu nu !"

ȘI MI SE PĂREA

Și mi se părea
că ești un prinț venit de departe
să pună ordine
-n toate
să facă dreptate.
Să dea cuvintelor un sens aparte
s-aducă viață fără de moarte
să-mi îndese în cap
evadata idee
a dragostei învingând toate
la fel ca-n cea mai optimistă carte...

ACEL UMĂR APROAPE

Aveam nevoie de un umăr aproape.

Culorile lumii încețoșate
aveau nevoie de o ploaie nebună
spălându-le-napoi spre claritate.

Anul avea nevoie de o primăvară,
cerul de un nou soare.

Doamne și ce dragoste mare
se prevestea pe sub zbateri de pleoape,
inimii îi crescuseră sute de ochi

și iarăși speranța că mâine, chiar mâine
acel umăr aproape.

TRATAT DE PSIHOLOGIE FEMININĂ

O fată
nu se îndrăgostește niciodată
din rațiuni înalte
ea doar închide ochii
și
cu mâna întinsă
culege fructul cel mai copt
după dogoare
cel mai necopt
după culoare
cel mai apropiat
și cel mai depărtat
așa, ca într-o joacă uimitoare
a lucrurilor situate
la granița a două lumi opuse.
Zidul despărțitor, ea asta vrea
fără să știe că apoi
logica oamenilor raționali va cădea
în noroi,
lumile se vor amesteca între ele
anihilându-se reciproc, poate,
sau conlucrând spre un haos total
spre nemaisens
și nemaiclaritate.
Așa că, dragii mei,
va dăruiesc acest tratat
despre psihologia feminină-
să-l studiați pe îndelete
cu creionul într-o mână
și c-un antinevralgic în cealaltă
cu picioarele în apă rece
cu o compresă-n jurul frunții
chiar dacă aveți chef s-o lăsați baltă.
Vă avertizez,
toate paginile sînt albe
voi puneți neînțelesului valoare
construiți voi o nuanțare
a albului
(deși albul nici nu e o culoare
doar o uimitoare substanță
ce-mprăștie toată lumina în afară

voi, aveți grijă, nu orbiți

doar întoarceți, reflectați liniștiți
cîteva raze pe pagina goală
și, veți vedea,
va apărea acolo
ceva cald, o imagine,
o zbatere de aripi nevăzute
în fine, ceva).

Tratatul acesta e scris pe durute
chiar de o fată
înalță
care în timp ce-l crea
îl transcria cuvînt cu cuvînt
în ea
pe partea cealaltă.

ULTIMA LACRIMĂ

Ultima lacrimă va fi pentru iubirea pierdută -
iubirea pierdută ca un ac, ca un nasture

poate e încă o vibrație-n aer
dar inima, pulverizată, nu mai pricepe.
Ultima lacrimă va fi pentru greșelile de-odinioară,

cu dimensiunea în continuă creștere,
căpătând un nou sens, o nouă sonoritate,
transformând în "a fost" ce-ar fi putut să fie.

Ultima lacrimă va fi a armoniei clătinate
dintr-o prea strictă-nșurubare-n viață,
pentru pașii mecanici,
ce rai în aparenta lor ne-nsemnătate.

Ultima lacrimă se va prelinge tăcută
pe obraji, pe suflet, pe singurătate -

rostogolită câștigând în greutate-
fierbinte, corozivă, nespus de bogată,
trăgându-te după ea c-o putere grozavă

până-n afund de suflet
acolo unde tronează nestingherită minciuna
și pierderile-s pentru totdeauna...

FII TU

Cum să învăț din nou
a trăi
zîmbetul iar
mersul senin
minunarea de tot ce e-n jur

ajută-mă tu
spre primul cuvînt
spre prima privire deplină
ajută-mi făptura
să-nghită lumina
și pasul șovăiala s-o-ntreacă

spre primul țipăt eliberator
spre prima bucurie-a unei ploii

Ajută-mă
tu cel de pus pe rană
fii tu
avîntul meu dintîi.

SĂ CREZI ÎNTR-UN VIS

Cu lacrimi amare în ochii amari
ca-n fața unui sfârșit,
azi îți scriu.
Ești o ultimă șansă, așa-ncepe scrisoarea
dar ce adresă ai
nici nu știu.
Între noi nu există decât
goana mea după vise, dementă,
am chiulit într-o zi de la lecția viață
și-am rămas corigentă.
Între tine și mine, nimic,
nici măcar nu mă știi.
De aceea n-o să ghicești nici în cărți despre mine
și ca atare n-o să îmi scrii.

Dar pentru ca tu n-ai adresă
pot să îți spun aproape orice
despre coacerea strugurilor dulci,
despre ploaie și cîntece,
despre o tinerețe înstrăinată
și-un cer brăzdat prea rar de curcubeu,
despre lumea de dincolo de văz
sau de iubita ce-aș putea fi eu.
(Tristețea nu se explică
durerea nu se împarte
și dragostea creată de poeți
e spaima noastră dinspre moarte)

Am fotografiat fiecare vis
și-am așezat clișeele la rînd
dar mii de chipuri mi-arătai
real erai numai la mine-n gînd.

Cel mai greu despre mine e totuși
dezvăluirea-n afară
de-aceea o să crezi poate, greșit,
că scrisoarea mea e amară.

De fapt scrisoarea mea nu-i decât
un instantaneu, o pictură murală
nu începe cu „dragul meu”
și nu sfîrșește cu „sincer a ta”,

cum ne-nvață la școală.

V-am spus o poveste
despre un om care nu există
deși ar putea exista
l-am inventat într-o noapte, se făcea că mă strigă
dintr-o lume cu albine și catifea.
Și pentru că era doar inventat
putea rosti „te iubesc” și „rămîi”
avea gândurile albe, albe de tot
ca ninsoarea dintîi.

E de-ajuns să crezi într-un vis
că el se-ntrupează aievea,
îți pică în brațe ca un cadou
ca și cum Dumnezeu ar da o poruncă
și lumea s-ar naște din nou.

S.O.S.

Munții se prăvăleau
ca la un semn divin
și tot pământul devenea un șes.
Din soare rămăsese doar puțin.

Uitasem subit ce-am ales
doar gustul tău se mai simțea, precum un vin
și noaptea mă strîngea de gît
uitasem chiar și viața. S.O.S.

IUBIREA ACEASTA

iubirea nu era pentru mine.
Tu vorbeai tu vorbeai tu vorbeai
eu nu mai auzeam decât un vuiet nisip.
Noaptea era amară
sfișietor de lungă
lacrimile o luaseră razna
zburau prin spațiul curbat
întorcându-se-n viteză
ca ulii
și oriunde cădeau
forța lor corozivă
înspăimînta viața.
Mîinile îmi sîngerău
fața
inima
gîndul
Ce-ați făcut lacrimi nebune
răzbunarea eu nu o știam.
Nu
iubirea nu era pentru mine.

Pășesc greu
ca pe planeta
cu cea mai mare accelerație gravitațională
cu cea mai otrăvitoare
atmosferă posibilă.
Întind mîinile
poate m-am născut oarbă
și n-am știut-o pînă azi.
Tot ce vedeam
numai visul
născut de mine mie să-mi strige:

Mai rezistă un pic !
Și încă un pic
încă
un pic...

Iubirea aceasta boală lungă
cu pierderea cunoștinței
a conștiinței
iubirea asta din privațiuni înjghebată
de unde nimeni
niciodată
nu s-a sinchisit să smulgă minuni.

ELIBERARE

Spuneam cândva :
eliberarea nu e cu puțință
și mai ales a mea
nu e în stare
să fie să mă piardă să m-adune
sau o eliberare mult mai mare
m-așteaptă undeva
mă ocrotește
mă studiază îndelung
cu sete

de-aceea nu-nțeleg ce se întâmplă
și ochiul meu nu știe și nu vede
și pasul meu se-ntoarce-n locuri vechi
din timpurile când nici nu eram
și gândul meu sărind necontrolat
a rupt zăvorul și a spart un geam.

Eliberarea nu e cu puțință
să zică orișicine orice vrea
și nici cuvinte n-am să povestesc
cît de cumplit mă simt în pielea mea.
Eliberarea-nseamnă altceva -
să spui, crezînd ce spui,
eu asta sînt:
o ființă unică

un om complet
cum nu există altul pe pămînt.

...Târziu, târziu de tot
s-a întâmplat
că a venit la mine cineva
și a intrat așa, neinvitat
în viața și în toată ființa mea.

I-am spus : „Să pleci, nu ai ce căuta
aici e numai un imens pustiu”
și el a zis :
„Nu plec, nu ești așa
mai bine decât tine chiar te știi!”

și n-a mai vrut să plece
și-a rămas
să mă inunde cu lumina lui
să nu mai fiu atât de-amară-gri
și-atât de-nverșunat a nimănui.

Eliberarea este cu puțință
să zică orișicine orice vrea

s-a întâmplat, acum s-a întâmplat
și recunosc că fără voia mea

acum eu sînt,
de-abia acum eu sînt
o ființă unică,
un om complet
cum nu există altul
pe pămînt...

COPILULE

Copilule străin, al nu știu cui,
copilule întâlnit pur și simplu pe stradă,
de ce plîngi cu atîta putere ?
Lacrimile tale îmi destramă inima
ca acidul sulfuric, ca disperarea.
Nu-ți vărsa toate lacrimile,
vei avea nevoie și mai târziu.
Păstrează-ți o lacrimă pentru prima iubire,
una pentru înțîia înfrîngere,
alta pentru înțîiele nedreptăți...
Și tot așa,
calculează probabilitatea
a toate ce ți s-ar putea întîmpla
și pune cîte-o lacrimă deoparte.
Vei vedea ce puțin plîns îți va rămîne
pentru ora aceasta-ntristată,
ți se va reaminti rîsul, surîsul,
oțelindu-te într-o hiperputere
nici într-un fel apărută
de vîrstele tale viitoare, distincte,
trepte-ntr-o ciorbă numită viață
pe care ai s-o guști,
și s-o digeri

sau ai s-o lași neterminată,
în orice caz compoziția ei
n-ai s-o înțelege niciodată.

HAI, LASĂ-MĂ

Hai, lasă-mă să-ți fiu în seara asta
căușul lacrimilor alungate
și împlinirea unui gând străvechi
adus luminii aspru, pe luptate.

În argintarea timpului eu sper
să țin captivă clipa-aceea mică
în care am uitat să-mi fie frică
și n-am putut să cred în efemer.

Și n-ai crezut că știu jongla cu anii.
Cînd ai să vii în casa noastră veche
o să găsești o față-ndrăgostită
ce-ți va șopti dulcelețuri la ureche.

Iar tu, bătrîn de-atîtea reîntoarceri
n-ai să mai crezi că-s eu, întocmai eu
și totuși lasă-mă în seara asta
să fiu îndrăgostita de mereu.

Să-ți fiu odihna dulce-n seara vieții

înseninându-ți fruntea încrețită
și rănilile pe rînd să-ți oblojesc
c-o mîină tremurîndă de iubită.

Acum eu plec. Așteaptă-mă de vrei
în altă viață, pe-alt hotar de vreme;
nu iau nimic, îți las numai un gînd
cifrat în cartea asta cu poeme.

PIERDERILE

Pierzi ceva așteptînd.
Și e numai nebănuită disperare
trecerea asta a zilei în noapte,
întoarcerea nopții în zi.
Dar poate soarele scăzîndu-l
el, întunericul, nu ar spori.
Și nici moartea florilor
nu e mai tristă
ca nașterea florilor,
și niciun greier
nu știe de ce cîntă.
Pierzi ceva așteptînd.
Pierzi ceva alergînd.
Pierzi în speranță
ca și-n deznădejde.
O pierdere mare
e dragostea,
o pierdere mare nedragostea.

Doar în tăcere
tu cu tine tăcînd
ai mai putea păstra ceva.

Fata mea rebelă

Poezii noi, foarte noi sau de-abia ieșite din cuptor...

TE-AM CĂUTAT, DRAGOSTE

-Ce-ai găsit la mine, frumoasa mea?
Ce-ai văzut la mine, păpușă de catifea?
La mine, scorbură bătrână ce sînt,
umbră inutilă pe bunul Pămînt?

...Era odată cineva. Zicea, ningînd molcom,
că de-aia l-am și confundat c-un om,
că mă iubea, că-n ramă seara mă-nrăma,
că vrea icoană și altar să-i fiu
pînă nu bate cucul prea tîrziu,
că *bla, bla, bla*, că, *zău, pe viața mea* -
și-n consecință declama
așa:

-...neprețuita mea prințesă,
giuvaerul meu cel mai de preț,
comoara mea, gingașă viorea,
de dragul tău m-aș rencarna cîntăreț
cu tolba plină de serenade și acadele...
mult prea-ndrăgită-ndrăgostită draga mea
cadoul scump al visurilor mele,
steluța mea pe Walk of Fame -
tot cerul ți-l voi pune la picioare!

Privighetoarea-n colivie se zbătea,
fîl-fîl negînd din aripioare,

pisoiul căsca repetat a plictis
cățelul dădea nervos din codiță
mămuța tot striga, ironic, *biiiii!*
bibilica se făcea mai pestriță
musca se-așeza ostentativ pe prăjitura mea preferată...
Nu mai zic de flori! Se ofilea a plîns grădina toată –
și eu nimic...

Nu mă deranjau defel
sclipiciul și siropul din cuvinte
căderea din mic în mai mic,
oglindea mînjită cu ruj strident și cu frișcă...
Nu mă-ntrebam ce IQ avea El,
dacă spune drept sau mă minte
cît citea, ce visa, cu ce nostalgii se hrănea...
Dacă-n piept avea și El o morișcă
din același aluat cu a mea...

Într-o zi, lumina s-a stins.
(te-am căutat, dragoste, dinadins,
dar numai căutarea inconștientă
la judecata de-apoi se va puncta...)
Era furtună, Doamne, cum mai tuna
și-n străfulgerarea de fulger, muștrător violentă
am văzut în dreapta mea
perna goală pe care scria
Singurătatea e prietena ta.
Am rîs sughițat: „Sînt hetero, frate!”
am luat dicționarul să caut –pentru prima dată -
cuvîntul ăsta ciudat: „jumătate”.
Nu exista.
El, cel cu declarațiile înflorate
(*Ești cea mai minunată fată!*)
se transformase-n cana lui cu lapte
cu puțină cacao, ce-i drept
și se tot răcea
ca bătaia din piept
ca, după milenii, o stea...

Am închis porțile
am superscriptat nopțile
și din toate părțile
m-am apărat.
Seifurile, gîndurile, printrerîndurile
le-am închis cu trei lacăte.
Am așteptat.

Un an, doi, trei...
Toți anii lumii, toți anii mei.
Dacă tot ce contează, pînă la urmă, e Așteptarea?
Căutarea, în lumi paralele, poate e un păcat.
În alte lumi, viitoare,
de dincolo de aici,
poate centrul de univers se numește
Nisare.

Te-am căutat, dragoste, la întîmplare,
cu pași mici
cu poza idolului în poșetă
cu răbdare de elastic cu înarmări de arici

și nu te-am aflat, dragoste,
nu te-am aflat...

VITEZĂ

Secolul vitezei a trecut.

Sentimente din hîrtie creponată
fac sluj în fața sufletului-rege
(sau era împărat?...)
dar el se face ca nu înțelege
și le trimite la depilat.
Mă joc de-a primăvara
mă joc apoi de-a ghilotina
(de nu s-ar stinge lumina!)
codul pin al inimii l-am pierdut.
Să ne grăbim altfel –
hai, de la început:
oul, găina...

CIOARA ȘI BROASCA ȚESTOASĂ

Cioara și broasca țestoasă
nu prea au ținere de minte.
Ele se uită trăind și trec din veac în veac
ca niște sfinte.

Eu, drept să spun, ador posteritatea
și nu vreau necrologuri sărace!
Cum ar fi, în secolul următor,
cioara să-ți croncăne poemele la televizor,
broasca să-ți poarte autograful pe carapace?!

Oglinda mă strigă:
-Uită-te la mine!
Sînt decolorată, bătrînă, dizgrațioasă,
patetică, fleșcăită,
mă paște un regres absolut,
anchilozată, zdrențuită, buboasă...
Ce Dumnezeu mi-ai făcut?!
...fraudulos de incestuoasă
cu fratele suflet,
mioapă, cu obrazul căzut,
cu creierul desfăcut
în sute de frunze uscate,
totul la mine e pe jumătate!
Uite ce plagă urîță
pe albul inimii îmi cresc!

Dar eu, cărăpăcioasă și croncănită
îi întorc spatele:
- Nu
și nu!

VIAȚA CARE

Viața care îmi scapă
ca săpunul în cada plină
ca lumina printre pleoapele ude
ca declarația curgătoare din gură...

Și el, care spunea:
-Sîntem făcuți mai mult din apă,
draga mea.

MUZICA SE ASCULTĂ NUMAI LA CĂȘTI

Noua generație
nu e așa cum o descrieți voi.
Blugi rupți, muzică la căști în metrou –
adolescentul se ascunde-n sine
și vă privește printr-un hublou.
El n-are-n suflet noroi –
are rime.
Adolescentul cu mulți cercei și tatuaj
îmbrăcat în negru nu în oranj
vă spune pe nume
anume
să nu puneți pietre de hotar
între generații.
El citește poezii în tramvai, în parc, în colțuri de lume,
el joacă pe calculator
jocuri în n-hiperspații
(deprins de mic cu filozofii virtuale)
de care voi n-aveți habar.
Eroul noii generații
(să-i spunem “noul proletar”)
are un steag pe care nu scrie “pace”
ci “Give me the chance to be free”.
Pentru cine-nțelege
să se dea naibii o lege
cu drepturi (mai) umane pentru copii!
Cheia de gît
nu l-a făcut urît.
Sistemul nu l-a învins.
Adolescentul cu parul lins/
sau împletit/sau vîlvoi
seamănă atît de mult chiar cu voi
dar, evident, ați uitat!
Lanțuri îi zdrăngăne de blugii uzați
tocmai ca voi s-ascultați.
În zadar!
Adolescentul bizar
cu suflet alb și hoinar,
cu frunze de trifoi în buzunar
e tot mai greu de-auzit.

-Mamă, de ce m-ai trezit?!
Visul era așa de frumos...
Nu mă duc azi la școală!

Adolescentul se trezește, se spală
și pleacă, totuși, acolo unde
doar o rază de soare pătrunde,
doar una.

Restul – îl ajută luna-prea-buna,
reclamele uriașe din care ia, din fericire, ce poate –
culori, irizari, întrebări răsturnate
(din “Time out” face “Mie totu’ “,
din “Orange” – portocala personală...).

Să se-nfiinșeze o școală
și pentru voi, cei mari (!?)
unde să se predea întoarcerea-n vreme
și-n loc de teme
să vi se dea să visați,
să vi se prescrie imenși ochelari
de văzut adolescenții frumoși/
hainoși/virtuoși (ei, da!)/luminosi
ca o portocală-n celofan...

Tinerii ăștia, tot mai misterioși an de an,
cu piercing și rucsacuri și băști...
Cine sînt ei?
Minunata, frumoasa generație mp3!
Poftim material didactic!
Copiii ăștia rebeli, fără măști...

Poezia se tratează homeopatic
muzica se ascultă numai la căști.

CA UN ACTOR

Ca un actor care se simte bine
cu toate personajele lui
și, uneori, și cu sine

cu trudă, cu elan
sau poate numai cu har
actorul poartă haine fără buzunar
și-și face hara-kiri tot mai rar.

Fiecare piele pe limba ei pierde
lăsînd în tine anticorpi și durere
dar, oricum, nimic nu se compară cu!

Tu, trist, te uiți cu jind la frumusețea lui
ca la un poliedru cu fețe multicolore
și-ți spui (cu nostalgie? cu ciudă?):
-Eu, niciodată, nu!

Ca un actor cu fața udă
ca un actor la bis
îngropat în flori
ca un actor la repetiții
ca un actor în ziua de leafă
ca un actor cu casa în nori
cu noaptea în vis
cu ochii în ceafă

ca un actor ce joacă rolul vieții lui
sau numai își închipuie că l-ar juca –

viața ta.

CĂPȘUNI CU FRIȘCĂ

Căpșunile cu frișcă
din copilărie
și-au pierdut gustul.

Ah, pofta aceea!

Acum nu mai poftesc la nimic.
Spun: "Poftim" și fac daruri –din obligație! -
unor persoane de care aș avea nevoie cândva.

Întreb: "Poftim?" când mi se citește o poezie modernă.
Exclam, acră: "Poftim (educație)!"
când văd tinerii înfomețați
mușcând pe stradă din pâinea caldă,
mușcând lacom din viață.
Nu mai înțeleg și
nu mai înțeleg că nu-nțeleg
(tot universul s-a deghizat?!)
nimic, nimic nu mă mai mișcă
nici castronul de căpșuni cu frișcă
pe care, copil, pe peretele sufrageriei l-am desenat.

LUMINA

Lumina scade, devine lumin
(*soțul luminii, adică?*),
devine lumi, lum, apoi lu
(de litera "l" îmi e frică!)

- Dar cum poate-o literă-așa mică,
slăbănoagă, filiformă (surcea!)
să te-nspăimînte așa?!

-Fiindcă e prima literă din viața mea,
de aia!
Dacă se pierde și ea?

LA ȘTIRI

Un puști a omorât o pisică.
A filmat crima și a difuzat-o pe internet.
(I-aș fi omorât și eu, cu mâna mea
dar aveam numai arme de poet!)
A fost condamnat la șapte ani.
Când a ieșit, la poarta pușcării îl aștepta stăpînul pisicii
care a scos pușca și l-a împușcat.
A fost condamnat la șapte ani închisoare.
Când a ieșit, la poartă îl aștepta tatăl puștiului
care a scos pușca și l-a împușcat.
A fost condamnat la șapte ani.
Când a ieșit, la poartă îl aștepta fiul-stăpînului-pisicii
care a scos pușca și l-a împușcat.
A fost condamnat la șapte ani închisoare.
Când a ieșit...

.....

Un nebun (fără cazier!) a dat foc aseară la pușcărie
și toți pușcăriașii au m...

O, dar asta e prea atroce
de povestit!

MÎNA

O mână învață să scrie
pe la șase ani și ceva.

Am scris o poezie
apoi o rețetă de prăjitură
apoi (logic!) o hartă.

-E frumoasă ea?

-Eu nu sînt critic de artă!

Într-un tîrziu,
sub scara (logic! logic!) de valori, înaltă,
mîna obosește.

Se-așază pe un braț de fotoliu
așa, bătrînește
și-așteaptă să învețe
și cealaltă.

MÎINE

Mîine va veni.
O aştept (aşa îmi pare,
că e de genul feminin).

Azi lucrurile şi-au schimbat primul strat de culoare
alunecînd tot mai mult înspre gri.
Pînă la apus de soare
mai e foarte puţin.
Încă mai trag speranţă
(cum aş trage cortina?):
mîine, cu siguranţă, va veni.

Acum, lucrurile s-au deformat,
pierzînd din substanţă.
Sînt moi, fleşcăite,
zdrenţăroase...
Aş inventa o altfel de instanţă
cu alte biblii, alte jurăminte,
aş inventa un palat
din cuvinte
frumoase.
Dar nu am timp!
Dacă tocmai atunci, în secunda plapîndă
cînd aş uita să stau la pîndă
Mîine, maiestuoasa Mîine ar veni?!

Mîine nu a venit.
Mîine nu vine.
Nu se face niciodată Mîine.
Speranţele, tot mai puţine –
numărătoare inversă spre zero absolut...
O, mi-e atît de ruşine
că nici bucata mea de pîine
nu va mai fi aici să vadă
fericitul eveniment,
explozia de poezie,
facerea de om din lut,
albastra zapadă
cînd va fi să fie...

Mîine nici astăzi nu a venit.
Mai am trei paşi
pînă la plus infinit.

LA DOCTOR

-Vîrsta?-ntreabă domnul doctor.
(*ah, cireașa de pe tort...*)
Analizele sînt bune...
(*pacientu-aproape mort!*)

-Mda, la vîrsta dumitale
se putea mai rău de-atît...
Și-mi ia tot din tot ce poate -
din arteră, nară, gît...

Închid ușa dinspre creier
(mă răzbun și eu cum pot!),
mă-ntorc în copilărie -
cel mai strașnic antidot!

Ah, vîrsta mea! Comoara mea! Mîndria mea!

“La 40 de ani, acuitatea vizuală începe să se deterioreze. Numărul papilelor gustative începe să scadă. Inima începe să fie tot mai puțin capabilă să pompeze sîngele. Obosim mult mai repede și ne trebuie mai mult timp de odihnă.”

Azi vreau să lenevesc la soare...
Să fiu un punct în univers...
Să inventez cuvinte...”iubinflorare”!
Ce bine i-ar sta acestui cuvînt într-un vers!

Mușc dintr-un măr roșu ca iubirea dintîi.
Ce bun ar trebui să fie - dar pare sintetic și fad...
De cîte chimicale - sau de cîtă uitare a fost nevoie
să mă nasc din roșu, să urc în paradis – și să cad?

Ah, vîrsta mea! Comoara mea! Mîndria mea!

“La 50 de ani, simțul auditiv începe să se deterioreze și el. Masa celulelor nervoase începe să se piardă, iar numărul lor scade. O parte dintre acestea își pierd din înveliș, fenomen ce poate încetini viteza de transmitere a mesajelor.”

Deh...totul are-un început...
Visam cîndva s-ajung savant, sau poet...
În oglindă, fața mea de email.

Azi, aștept mesaje pe internet
de la necunoscuți-prieteni.
Totul se proiectează la nivel de vis.
Peste zece ani, zice dom' doctor
pînă și visul îmi va fi interzis.

Ah, vîrsta mea! Comoara mea! Mîndria mea!

“La 60 de ani, stomacul produce mai puțin acid. Acest lucru îngreunează absorbția vitaminelor din alimente. Forța mîinii descrește, îngreunînd activitățile de rutină, precum desfacerea capacului de la borcan sau încuierea ușii cu cheia.”

Înghit multe lucruri în ultima vreme
(oare nu le diger și de-aceia slăbesc?).
Aș fi vrut să mai scriu trei poeme.
Mîna, tremurînd, le-a ratat. Să mai cresc?

Sînt “respectabila doamnă”
doar fiindcă am ghiocei în păr.
“Săru' mîna, luați loc, este toamnă...”
A venit vremea mea, -ntr-adevăr!

Ah, vîrsta mea! Comoara mea! Mîndria mea!

Totul e simplu, totul e clar,
nu pe apucate, nu pe luptate.
De ce să suferi în zadar?
Roți dințate, roți dințate...

...se-aude-un cîntec de pahar.
Îl înțeleg tot mai rar,
dar:

Ah, vîrsta mea! Comoara mea! Mîndria mea!

“Simțul mirosului începe să se diminueze mai ales după vîrsta de 70 de ani. Înălțimea scade progresiv - 1 cm la fiecare an după vîrsta de 40 de ani.” (studiul continuă cu lucruri interesante despre piele, mușchi și oase, dar n-am să vă mai plictisesc. Nu trebuie să-ți afli viitorul în întregime. Puțin suspans, acolo, nu strică!)

Bărbatul modern trage de fiare.
Femeia modernă face tratamente spa.
Studiul de mai sus e luat din ziare.

O, vârsta mea, mîndria mea, comoara mea!
Domnul doctor nu are dreptate.
Anul are mai multe primăveri.
O fotografie în sepia îmi zîmbește copilărește.
Sînt tot eu (luați aminte!), dar ieri.

La vârsta de zece ani, copiii joacă șotron. Aș vrea și eu, dar ei mă strigă “tanti”! Teama de ridicol se preschimbă în privare de libertate. Creierul începe să-și piardă valorile – de exemplu: înainte cumpăram, clientul cel mai fidel al cuvîntului scris, toate cărțile din anticariate. Acum le vînd, să cumpăr pîine. Iată suprema trădare a ființei! Un scriitor (neuronii mei cu învelișul deteriorat i-au uitat numele...ce păcat! Hopa...uite o rimă!) zicea așa: “*Am citit toate cărțile dar carnea mea a rămas aceeași*”. Ați auzit vreodată ceva mai profund?! Stimabila doamnă cu ghiociei în păr nu mai știe capitalele lumii, din Eminescu mai poate recita doar “Floare albastră” (cred...). Și la tabla înmulțirii se mai încurcă un pic...Lacrima și-a pierdut sarea, curcubeul cîteva culori, florile esența parfumului, splendoarea fiecărei gîze (cum vine asta?) nu mai e ce a fost, cataracta sufletului s-a instalat hoțeste, vârsta se pare că s-a transformat în merit personal - deși tot ce am făcut a fost să las timpul să curgă în clepsidră - și-afît... *You can run but you can't hide!* mi se cîntă de ziua mea, împreună cu un sincer și cald “La mulți ani!”...

Un copil (*n-are importanță dacă e copilul meu, copilul copilului meu, copilul copilului copilului meu, sau un copil al oricui de pe stradă...Asta chiar n-are nicio importanță!*
Tot ce contează e că mai există copii) mă ia, încrezător, de mînă.
Vă împărtășesc un secret:
nu sînt chiar așa de bătrînă!

Ah, vârsta mea! Comoara mea!...etc.

CASA

Îndrăzni să stea o vară
-ntr-un cuprins de carte.
N-a scăpat cu viață
(doar un timp cu moarte).
Dar, ca să își ia revanșa-n capitolul doi,
s-a mutat ca Diogene-n
spațiul din butoi.
Cum nici asta nu-i ajunsese
se gândi-ntr-o noapte
cum ar fi să-și afle casa
-ntr-un pahar cu lapte.
Dar se pare că în lapte devenea lasciv
și se duse, -n prag de toamnă,
pe un portativ.

Încercă și în acvarii,
și în lăzi de zestre
și în cochilii de melc – dar
nu găsea ferestre.
În vitrine, printre văluri
de mătase fină,
în pantofi cu toc, de damă –
nu era lumină!
După ce schimbă vreo mie
de adrese, cică
tot nemulțumit, se duse
și la Copșa Mică!

Eu am plîns văzînd atîta
risipire-n spații
și l-am invitat la mine
să îmi intre-n grații...
I se potrivi-mănușă domiciliul meu
chiar și ușa cu zăbrele
păzită de-un zmeu.
Cîteodată-aș vrea să plece
și-l întreb: "Pe cînd?!"
-Casa mea-i aici, măi fată,
chiar la tine-n gînd!

GUSTURI

Dintre toate gusturile, aleg Dulce
să topească amarul/zilele grele
să smulgă buruienile rele...
Dulceața îmi iese prin piele.
Gustați-mă, sînt de miere.

Și sîngele e dulce, uneori.
Depinde cum preconizezi să mori.
Frica te face amar.
Depinde de viteza cu care zbori.
Și mai depinde, iar și iar
("Vorbește, rogu-te, mai rar!"
zice nonpoetul.
Ce, tocmai eu să inventez Încetul?!),
de numărul albinelor primite pe ram.
De răspunsul la rugăminți:
"Am" sau "N-am".
Ce acru te face negația. Și negarea.
Ce sărat – dulce-sărat, totuși, marea.
Ce insipid –
disperarea...

ALBASTRU-LILIACHIU

Mă îmbrăcasei, fără să știu,
în albastru-liliachiu.

Și așa, pastelată, zglobie,
am așternut pe hîrtie
o bine-meritată poezie
cu-alesături și cu tichie
(de mărgăritar,
că nu mă născuse mama cu har...),
viole(n)t liliachie...

Citiți-o ca pe-o viorea
ca pe-o violetă
ca pe o floare de nu-mă-uita
desuetă
în acest secol amar...

Vă pricopsesc c-un liliac în dar!
De-l veți vedea arbust, ori animal –
vă privește!

Mă îmbrăcasei fără să știu
într-un pește
și mă-nvățam să tac
românește.

STĂPÎNI DE TIMP

Știm:

Cîte minute-ncap în oră
cîte secunde în minut
(păcat că și pentru sărut
măsura e tot timp cernut
și nu o boreală auroră).
Știm, o, cît de bine știm...

Dar să nu vorbim.

Am pus ceasul la fereastră
să măsoare-*soare-oare*
raza sfîntă de soare.
Am pus Iubirea-
în glastră.
(de parcă verbul "a pune"
a devenit rege
din coșul abundenței
unde de toate s-au pus
cad cuvintele blege
pîrguite-n apus).

Am pus, care va să zică,
iubirea în glastră
într-un reavăn pamînt
încă pe picioare
la o altfel de măsurătoare
mult mai dulce și mai visătoare
(și eminamente
măiastră!).

Și cît ține o bucurie
știm.
Și lungimea-de-undă-de-timp
cînd iubim.

Dar nu vom afla niciodată
(o, ultim mister, slavă ție!)
cît va dura
și ne va-ndura

viața noastră.

P.S. Aceasta nu e o poezie!
REȚETĂ DE POET

Nimeni nu știe
ce e în creierul unui poet
cînd scie!
Nici măcar el!
-Fă-i o radiografie!
zice-un ucenic tembel.

Radiografia e gata.
O privește doctorul în lumină.
Se prelinge din ea
dîra neagră a singurătății,
dîra roz, de bomboană fondantă,
a kitchului cotidian,
dîra gri a blazării.
Puțin argintiu – din vîrsta
ce nu se lasă măsurată, pesemne.
Puțin auriu – asta vrea să însemne
că bogăția nu se asortează cu arta.
Radiografia e acum albastră.
Se poate interpreta așa:
o ciocîrlie într-o glastră
un puzzle pentru mintea voastră
(fiori pe șira spinării)

sau așa:
un labirint pe viață
un abis
("a" bis?)
"o piedică în calea uitării" ...
Uite și reflexia, greu descifrabilă, totuși,
a orașului obosit.
Flash. Imagine mișcată.
Trucată, poate? Prins pe film,
dorul a murit.
Într-un decor uitat (pădure + lac)
vechile cărți mă îndeamnă să tac.
"Ești din ce în ce mai mic,
neuronii îți mor pe capete,
nu mai recunosc din tine *nimic!*"

-Dar dacă poetul dormea
cînd a fost filmat?...
întreabă ucenicul Poeziei.

El nu știe
că poezia e o ființă vie
ea nu se învață
ea nu se cumpără la piață
ea nu se lasă nici măcar mîngîiată
(darămite lingușită/mituită/furată!).

Poezia e frînghia
pe care urci la cerul (albastru, firește!)
pe care cobori în oceanul
tot albastru, firește!
să prinzi peștișorul vrăjit
(te-ai mulțumi cu orice pește...)
frînghia cu care
îți înfășori gîtul slăbănog
de poet chinuit –
în loc de colier/
în loc de zgardă/
în loc de guler de blană -

poezia e o Ană
ce-așteaptă de-un secol
(în ploaie, în vînt, în zăpadă)
să fie zidită...
Poezia e foc, e ispită
e siesta de după masa tăcerii
coloana (cu discartroză!) spre infinit
promisiunea Învierii după ce ai murit
blestemul încăperii
cu lacăte și cu zăbrele
cu merii, cu perii
cu firul de trandafir
alunițe maligne pe piele
e ofrandă și bir...

Nimeni nu știe
unde dispare
creierul poetului cînd scrie...
Cu ce parte a ființei
dă el lumii cuvinte?
Nimeni nu știe
de ce e poetul atît de cuminte
de ce ne minte el și se minte
și apoi se dezmente
de ce se ascunde el
de ce se-ntoarce pe dos
ca banda lui Möbius, furios

că i-a rămas o singură față.

De ce e poetul așa luminos
și frumos, radios, maiestuos
ca un bondar amețit în farfurie?

Scrie, ucenicule, scrie:

“Acesta e un poet.

Se servește cu salată de pădărie
și se mestecă foooooarte încet.”

*
*   *
*

Nu pot să pun geană pe geană
nu pot să mai pictez poeme
pe care, apoi, să le cînt.
Sînt
pe primitorul Pămînt
ultimul muritor.
Nu pot să mai presar, pe rană,
sare - căci nu mai doare, ca-n copilărie.
Sarea-n bucate e doar în basme.
Îngerul mi-a murit aseară, în cazne.
Ultima ciocîrlie
a supraviețuit trei zile în colivie.
Nu știu cum am scăpat de dezastre.
M-au apărat visele voastre
(impregnate în aerul otrăvit,
ca niște frunze uriașe)
de uragane și ploii,
de cenuși radioactive, de noroi,
de acel dor sfîșietor
ce mă chema spre infinit.
Trăiesc prin voi
și vă duc mai departe.
Eu, omul fără vise proprii, ultimul om.
Mi s-a mai dat o șansă?
Sînt oare penitența tuturor?
Un atom
îi spune altui atom:
"Visează! Asta se așteaptă de la tine!"
Un ozn coboară, ca o buburuză ușoară
pe-o frunză pe care stau, cuminte,
absolvită (*enfin!*) de cuvinte.
O ființă verde mă ia de mîină
(de ce, după dezastru, totul e verde?).
Mă arată cu mîndrie fraților ei:
"Iată o entitate batrînă
ce-a supraviețuit
pentru că n-a mîncat, n-a dormit, n-a gîndit
cam vreo lună.
Tocmai ea (cea mai decolorată-ntre femei)
care nu mai vroia, a rămas.
S-o studiem pe îndelete -
așa material mai rar găsești!"

Pe masă, nu mă mai pot concentra.
Mă gândesc la furnici, la povești...
O altfel de amortire mă micșorează.
Spun : “A”.
Mîna dreaptă se-ncrîncenează,
se-agață de creion (de ultimul creion, firește!).
Un alt verzișor îmi zîmbește,
cu bisturiul strălucind ca un soare
în mica mea zare.
Un pui gustos, gustos de tot în supă.
Totul se va petrece (întotdeauna!) după.
Timpul e-același prieten misterios
pe care ți se pare că-l știi.
Deasupra mea, într-o oglindă:
eu, care nu puneam titluri la poezii.

SÎMBĂTĂ SEARA ÎN ORAȘ

Sîmbătă seara în oraș
se instaurează Plimbarea.
Perechi-perechi
alunecînd de mîna
cît ține zarea.

Ce frumoasă e perechea batrînă!
Între palmele lor, presat ca o floare
ca un plasture medicinal
pe nervul sfișiat –
secretul fericirii.

Ce frumoasă e perechea de adolescenți visători
(*“les enfants qui s’aiment
ne sont là pour personne...”**)!
Secretul iubirii
ei și-l șoptesc, acum, la telefon.
Și totuși, uneori (vă vine a crede?!)
își mai scriu și scrisori...

Eu trec, la jumătate de viață,
simplu spectator,
croitorașul cel viteaz:
șapte dintr-o lovitură!
(șapte gînduri negre
șapte gînduri gri
șapte blesteme de descîntat
într-o singură zi...).

Ajung acasă, plîngînd,
și mai adaug un rînd
la Cartea singurătății.

* Jacques Prevert – “Les enfants qui s’aiment”

PĂUNUL DECAPITAT

Păunul decapitat
nu se mai ține pe picioare.
Doar coada a rămas din el
evantai pentru fata frumoasă
care n-ar mânca, nici moartă!,
carne de păun.
O coadă fas-ci-nan-tă
ca o definiție a splendorii
în ciuda ororii
de peste zi.

La fel și eu
(am fost odată, ca și cum n-aș fi
dar altfel cum acest poem
s-ar povesti?!)
pleoștită rău
hrănind un zmeu
îmbrăcat în curcubeu
(și câte n-ar mai fi de spus
dar vremea gloriei s-a dus...)
nu știu, nu știu dacă mai pot
din paharul (jumătate gol)
al vieții
chintesența s-o scot.

BOGĂȚIE

Bogăția sufletului
reîncarnat
coboară pe trepte de curcubeu
direct de la Dumnezeu.

Azi în cufărul tau,
mîine-n cufărul meu...

AVOIR, ÊTRE ȘI ALLER

...mă teroriza profa de franceză.
Eu – slăbeam vreo șapte kile.
Gîndeam: “ora de asceză...”
și strigam, plîngînd: “De ceeeeeeee?!”
cu surle (și cu trâmbițe!).
Ea, milostivă, îmi spunea:
“O să-nțelegi tu mai tîrziu, fetița mea!”
și niciodată, niciodată
nu m-a lăsat corigentă...
Am avut zile!...

Le-am învățat tîrziu – ce conjugare grea!
Verbe neregulate (fără reguli, adică,
fără laturi echilaterale, cum se-ntîmpla ades
la fascinanta geometrie...
Verbe fără înțeles,
de care și acum mi-e frică
noaptea, cînd, singură, în camera mea...),
verbe care încep totuși să prindă contur...
Nu pricepeam atunci, copil prost!,
că mai tîrziu le voi învăța pe de rost,
că vor ocupa tot spațiul din jur,
că ele îmi vor rezuma
trecerea prin lume
cu caiet și creion
(a scrie e un blestem
de care nu mă mai tem!)
pe drumul trasat anume
pentru mine
slalom neinspirat printre De-Rău și De-Bine
și drept, și trist, și monoton...

A fost mai întîi “être”
(o, Copilăria mea...
care n-avea nevoie
de adjective).

El rima cu *fenêtre*
la care stăteam
și priveam
oameni vrăjiți, pe portative,
c-o intensitate de pictor/de muribund/de poet

de curent electric, de-primă-iubire, de alfabet...
Și acel tărîm interzis de *dincolo*
derulîndu-se-ncet:
Mîine.

“Avoir” mi-a ocupat trei sferturi din viață
și mi-e rușine, rușine...
O, Maturitate ingrată...
În loc de versuri, mîncam pîine.
În loc de nori albi, ciocolată.
Și descumpănitor de sfișiată
ca-ntr-un aparat de distrus documente
fîșii-fîșii,
scurta mea Viață.

Acum, la înserare,
mi-a rămas doar “aller”-
cel mai muzical dintre ele,
ați observat?!
Cu amintirea mea m-am împăcat
și (o, nemeritat, nemeritat...)
letargia asta de viață mi s-a iertat
ca un simplu păcat...

Îmi fac bagajul și-am plecat
(că, cică, trebuie să mă exprim în termeni mai simpli)
aproape cîntînd
și-n creieraș c-un singur gînd
(o, Bătrînețe fericită,
cînd *aproape* că înțelegi tot ce zboară...):

la ultima mea oră de franceză
pentru întîia oară
nota zece , cu felicitări!, am luat.

NOUA CASĂ

Cu miere zaharisită mi se-ndulcește cafeaua
o decantează roua somnului în ibric.
Cu-aceleași litere-aproape se scrie *crimă* sau *rimă*.
Nu-mi place de la mine **nimic**.

Liniile scăpate de geometrii ale feței
mîna prea arsă de soare
profilul fără de umbră al gîndului
piciorul nesigur în pantoful prea mare.

Nu-mi place din mine nimic.
Nehotărîrea huța pe talere ruginite
lacrima crescută din flori de plastic
dragele jucării pe covor, otrăvite...

Oglinda e dușmanul meu de moarte -
mă reflectă trunchiat sau mă minte mereu
verbul *a pierde* s-a tatuat azi-noapte pe frunte
nu-ncep o propoziție, niciodată, cu "eu".

Se-ntrevede, cu mult mai departe
o casă fără uși, fără grinzi,
o casă cu pereții pufoși de lapte
unde n-au pătruns cai verzi, sau oglinzi.

Aerul îți intră-n casa asta prin piele
casă albastră ca un ou de paleomiclă
aici toate bibelourile sînt ale mele
iar lumina se bea *direct* din sticlă.

În această casă ce mă reprezintă
nu se mănîncă, nu se ia nimeni la trîntă
armistițiu trist au făcut Elanul și Frica,
Marele Plictis urlă, cu aripa frîntă.

În beci, mi se spune, e o ladă închisă
cu șapte lacăte și lanțuri fără pereche.
N-am voie s-o deschid dar bănuiesc deja
că-n ea zace ființa mea cea mai veche.

În casa albastră e-aproape cald și hazliu
acolo mă simt, în termeni de timp, cel mai bine,
lucrurile n-au greutate (prin urmare nu mor?)

acolo îmi place, catastrofic, de mine...
CEA MAI

El mi-a promis că o să fiu
cea mai iubită fată
cu-obrazul străveziu
(n-a precizat, într-adevăr, de cine...)
și cea mai adulată
protejată
-mbălsămată
cu parfumuri fine...

El mi-a promis:
cea mai frumoasă fată
spînzurată
cu firul de păianjen al candorii
pe scena intens luminată
într-un decor fantastic: norii

(o, de departe
cea mai frumoasa fată!)

azi, mîine,
niciodată.

ÎN FIECARE ZI

În fiecare zi mă mai dezamăgește cineva:
meteorologul de serviciu
care mă face să-mi las umbrela acasă
și-n loc de soarele promis
ploaia mă prinde în plînsul ei sughițat
idolul absolut care tace
ca omul invizibil ca mutul-orb-surd
politicianul care anul trecut îmi spunea
c-o să trăiesc muuuuult mai bine
vînzatoarea care nu-mi dă restul corect
prietenul cel mai bun care mă minte frumos
debitorul care îmi zice: „mîine, mîine...”

telefonul care nu sună
și nimeni care-mi spune noapte bună
și chiar noaptea fără stele și lună
și anii - cai scăpați care se-adună
și toamna și negustul din căpșună
și...

unde-o s-ajung, Doamne,
cu-atîtea dezamăgiri pe minut?!

Da, chiar și tu, Dumnezeuul meu
mă dezamăgești mereu
că nu mă aperi de noua ființă Eu
care, și ea, mă dezamăgește
și mă păcălește
și-ngălbenește zi de zi
cu icterul dezamăgirilor ucise
atriul dinspre miazăzi
ăla plin de puf de vise

Mais où sont serile promise
în copilăria mea?

- Te-a dezamăgit astăzi cineva?
- Desigur că sigur că da...

...ceasul care nu mai bătea
deși știam că, deși soarele apunea
(lasă rima, că îndulcește!
Începusei bine, de ce te protestezi?!)

Fiindcă e foarte târziu
și locuiesc (v-am dezamăgit?...)
în București...

CE FRUMOASĂ E VIAȚA

De ce văd copiii filme de groază?
Să se obișnuiască de mici?
„Interzis sub 18 ani” ce înseamnă?
O căsăpire de cap nu mai impresionează copilul
el își consumă senin floricelele
ronț- ronț
ce dacă pe ecran se revarsă valuri de sânge?!
Ce dacă X îi trage lui Y un glonț?!

De ce se uită oamenii mari în fiecare seară
la un film
(de preferință de dragoste)?
Ca să se obișnuiască? Să-și amintească? Să mai poată spera
în ceva? În orice – în demonetizata iubire
în moneda de schimb a timpului hoț
în monetăria statului...
Un film pe zi
ca vitaminele
așa cum copiii ascultau în fiecare seară o poveste
cîndva, cîndva, cîndva...

De ce citesc oamenii mari – uneori -
cărți interesante utile instructive
de învățătură de psihologie de comportament de bucate?

O, filme și cărți minunate,
o, o, o și tra la la
frumoasă mai e viața
viața mea
și a lui și a ei și a ta...

Trage rogu-te o perdea
să nu ne-o fure din vreun spațiu vecin
cineva!

NAȘTERE

-Scoate poezia afară,
i-a venit sorocul,
uite-o cum dă din picioare
să iasă la lumina promisă
o așteaptă norocul
tinerețea fără bătrînețe
dovada scrisă
pe-un certificat-de-naștere-de-poezie
hai mai repede, că se sufocă,
vai mie,
scoate-o, dacă-i musai, cu forcepsul!

-Nu vreau, nu pot, o să mă doară!

-Ai născut un copil, ce Dumnezeu!
Și ți-e frică de-o poezie care nu cântărește
decît 23 de grame...
A doua naștere e-ntotdeauna mai ușoară!
Doar au născut atîtea mame!

-Dar va trebui apoi s-o cresc,
și nu mă pricep defel!
S-o duc la grădiniță, ca pe o floare,
să dau societății (e fetiță sau băiețel?
Iată o întrebare tare-ntrebătoare...)
un cetățean de nădejde, integru și drept
ca un garderob,
harnic foc –
perpetuum mobile, dacă se poate -
și eventual să nu gîndească deloc...
Îți dai seama ce tragic?!
Nu-mi pasă de soroc
îmi trebuie ceva magic
să opresc procesul în loc!
Ce-am să mă fac cînd va crește
și va naște și ea –
cum să devin bunică de poezie?!
E inadmisibil așa ceva!!!
Voi demonstra
(am învățat matematici înalte)
că se poate
să ții copilul în tine pentru eternitate

(Ionel Teodoreanu, cînd eram și eu copil,
spunea:

*”Și pentru că era în mine,
aveam impresia că e al meu”-*
era vorba acolo despre iubire,
ca de altfel și-aici și acum)

se poate, se poate
poezia bate
bum-bum
dar e noapte
și ceață și cataractă și fum.

Nu acum! Nu acum...

Poezia-nțelege
se potolește
zîmbește
adoarme cuminte
frumusețea e-ntotdeauna înăuntru
cu candela cu cele sfînte
haina nu-l face pe om
albina pe pom
fluierul poznaș
pe ciobănaș
nu se cunoaște –încă!- definiția pentru dor
toate sînt ce nu sînt...

Somn ușor!

NATURĂ MOARTĂ

Flori albe în brațele miresei
margarete crizanteme trandafiri liliac
(nu toate au alternativa culorii
ghioceii, de pildă, sînt numai albi, pe cînd...)
flori multicolore din curcubeu
în vază în ghiveci în Cadillac
în apă, nentrecute-notătoare
cu aspirină întru conservare
flori presate-n ierbar
cu a treia dimensiune furată
flori aduse de băiat pentru fată
la prima-nfîlnire
ca o prevestire
simbolul dragostei
al inocenței al purității
al morții
flori de azi de mîine
de cîteva zile, bolnave
flori pe care le-au plantat vizigoții
flori încrucișate
deci mult mai frumoase
ca după botox ca după cosmetizare
floare de cîmp floare de nu mă uita
floare de colț floare nemuritoare
floare...

Oameni cu picioarele tăiate
în glastre
oameni cu rădăcinile smulse
spînzurați la fereastră
pentru desfătarea noastră
oferiți în dar cu fundiță roz
conservați trei zile-n formol
oameni de cîmp de uită-mă azi sau de stîncă
oameni în comă
mișcători încă
trași cu invizibile sfori
(de îngeri drogați
cu smoc de iarbă la subsuori
angajați de Dumnezeu pentru treaba asta murdară)
oameni crizantemi de toamnă
oameni uituci de primăvară
(fie-le țărîna petalelor ușoară!)

oameni pufoși ca niște nori
parfumați îmbălsămați tămâiați
oameni de viață oameni nemuritori
oameni...

Natură moartă cu oameni și flori.

PILULA DE A DOUA ZI

Despre ce nu s-a scris încă?

Despre dragoste –
bibliotecile sînt pline
aşa că nu mai spuneți: „dragostea e fragilă”
ea v-a cotropit pe nesimțite (*ei aș!*)
fără preaviz fără milă...
Despre sat și oraș
despre animale de casă sau animale rapace
despre război și pace –
mi-e aproape rușine
că există război
că pacea care vine vine
e de fapt atît de departe de noi...

Despre evoluția vieții pe Pămînt
despre alte planete și extraterestre ciudați –
s-a scris.
Despre soare stele chiciură ploaie vînt
despre antagonismul realitate-vis
și despre paradisul promis...

Despre copii, părinți și frați,
despre criminali și drogați,
cameleoni actori acrobați
despre aliniere și alienare
floarea de colț suuuus pe stîncă
sau colțul de mistreț de argint...

Despre ce nu s-a scris încă?

Despre citirea-n palmă,
șansa numărul doi
sondarea adîncului în căutare de petrol
despre noi în căutare de noi
protagoniști ai unui mare rol?
Ba și despre asta s-a scris!
Nimic minții nu i-a fost interzis
(spre deosebire de suflet
sau trup)
...despre jucării jucărele jucărioare
despre hainele (de piele?) care se rup
despre (acum descifrata) mirare
despre ce înțelege fiecare

din...

(stați așa să respir, doar puțin!)
despre muncă luncă introspecție-adâncă
flori rare explozii în soare
mîncare minciună trădare
ghimpe și/sau trandafir

s-a scris despre scris
despre vis sau abis
despre premiul post-mortem promis
despre muzici albastre
despre speranțele noastre
sau dărîmarea lor de zi cu zi
vîrste și preschimbări
somm profund și trezie
rațiune-magie
sau nepuse-ntrebări
scene deschise răni închise
nebunie patos, iar vise!!!
inspirație respirație fracție
fracțiune de viață fractură
silabe interjecții
note muzicale
și alte abjecții
create de gură...

- De la Leonardo da Vinci încoace
nu s-a mai inventat nimic cu-adevărat!

-Dă-mi pace! Dă-mi pace...
Nu sînt eu răspunzătorul
(adică ăla care poate răspunde)
îndelung căutat...

Știu! Nu s-a scris niciodată
despre pilula de a doua zi
cu efect anti-stres și, oops, anti-copii
pilula de după ziua despărțirii
gumiță (colorată, sintetică, aromată)
de șters memoria de scurtă durată
(sau de lungă, mă rog, după caz!)
de șters lacrima pe obraz
apoi necaz după necaz
și așa mai departe...
Pilula de după trecerea râului Styx
vreau să spun anti-moarte...

Dați-mi repede-un pix!
Inspirația trece!

-De ce, e aerul prea rece?

...magica, fantastica,
neasemuita pilulă de a doua zi...

Noapte bună, copii!

PIESĂ ÎN ȘAPTE ACTE

Actul unu:

un nebun trage cu tunul.

Un normal stă de veghe în lanul cu porumbei.

(Logica o veți pricepe
doar în actul trei.)

În actul al do-i-lea

El o așteaptă pe Ea.

-Doar atât?!

-Dar ce-ai mai vrea?!

E o așteptare preț de-o viață...

Actul trei e cu dichis:

dînsul face ce-a promis.

Intriga se adîncește

cam prin actul patru.

Lupte, certuri și convulsii

c-așa e la teatru.

Actul cinci aduce stropi

de poezie-n scenă.

Dragostea triumfă (uraaaaa!)

tîmpă și perenă.

Se foiește în culise

singur, actul șapte:

„Vin și eu îndată!”...

Vijelios, răstoarnă tot decorul

rupe recuzita toată...

„Ați mințit poporul

cu televizorul

ați ucis idei și vise

las' că vă arăt eu vouă

elefanți și porți deschise!”

[*Pune un picior în scenă, nerăbdător*]

Un spectator strigă tare,

bate din picior:

-Unde-i actul șase?!

Ia te uită, ce tupeu! Ce neobrăzare!

Îl voi scrie, dom'le, mîine!

(Daaați-i unui biet regizor
un bănuț de pâine!)

Iar eu vă voi da cafea –
nimeni să n-adoarmă
azi, la piesa mea!

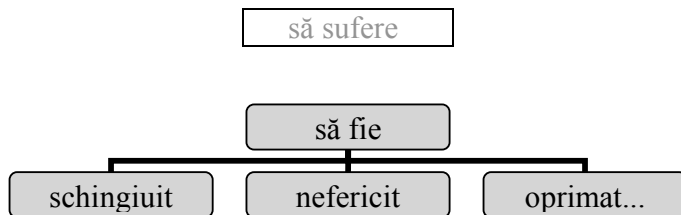
„Regizorul a vrut să spună...”
(un critic binevoitor)
„Condiția artistului de azi este...”
(un pinguin călător)

spectatorul vrea s-asculte
-o altfel de poveste.

Condiția ca:

-un regizor să regizeze
-un scenarist să înceneze
-ăăă...un dramaturg să scrie
(să dramatizeze?)

este:

„Acest teatru e **adevărat**.
Aici veți găsi...”

Ați văzut vreodată o bucurie
care să nască poezie?!
Să rodească ceva/
altceva/
unde va/
cînd va/
uite-așa?

Hai să punem lapte în cafea –
și să trecem mai departe
la mult-așteptatul act șapte!

Sfârșit.

SCRISOARE DE LA MARE

Îți scriu de la Marea Neagră.

Eu nu sînt neagră, sînt arămie.
Sufletul meu lăsat în grija aurarilor
are cea mai frumoasă culoare
împrumutată de la soare
sau mai degrabă furată.

(nu te supăra, dragul meu,
că-ți scriu atît de simplu și firesc.
Știi doar că n-am talent literar
că metafora nu e punctul meu forte.
Eu cînd iubesc spun atît: te iubesc.
La mine, *for ever* e *forever* - tu știi!
Așa că n-am să te obolesc cu jurăminte,
floricel, sirop sau poezii!)

Nu sînt neagră, sînt arămie.
Pielea mea se vrea sărutată
dar arde prea tare
(de prea mult soare?
De la depărtare?).

Dac-ar putea cineva să-nțeleagă
prima silabă a nou-născutului,
jalea muntelui, prelinsă-n cîmpie,
răsăritul soarelui din mare,
scintigrama sărutului,
sensul vîntului, miezul pămîntului,
logica schimbării de anotimp,
prima (dar absolut prima!) ninsoare,
omul preistoric, fără dependență de timp,
dac-ar studia cineva, la psihologie,
racul, struțul și prințul-broscoi,
o, cîte mistere s-ar descifra între noi!

Ieri nu te cunoșteam
ieri culoarea arămie mi-era străină
mă impurifica o mare vină
că nu puteam să mă cuprind întregă –
ieri nu te cunoșteam,
eram neagră.

-Atunci, de ce ești singură la mare?
mă-ntreabă, pe note grave, o privighetoare.
Asta da întrebare...

Poate vrea să insinueze
că te-am inventat!
Că nu ești decât în imaginația mea
de copil răsfățat.
Că delirez – de la insolație,
de la explozia reactorului nuclear
producător de abise.
Că am nisip și scoici în buzunar
de la parastasul ăla bizar
de vise promise ucise.

-Hai, fie, ia cu tine un vis...

Și totuși, dac-ar fi să aleg dintr-o mie,
aș vrea să mă nasc
tot ființa asta uniform arămie
și intens visătoare...

-Dă-ți cu cremă, că te-ai ars de tot!

Salutări de la mare!

REVOLTA SIMȚURILOR

În această casă
ordinea-i deplină.
Aer nu există,
respirăm lumină.

Ne privim cu urechi mari
pîlnii translucide
de prins muzici divine
și, la nevoie, țințari.
Intrăm în antreu
printr-un tablou de Gauguin.
Rîdem cu mîna stîngă,
aruncăm kareninele departe de tren
plîngem lacrima cu nara împarfumată discret
ne strigăm unul pe altul cu-același nume tandru: Poet.
Covorul verde ca iarba ne e barba de tuns
oițele din țarcul ăsta de nepătruns.
Apa din cadă ne ajută la pipăit.
Oul se lasă decojit
și găina suferă în tăcere
în sfînta și halucinanta oală cu supă.
Nimic nu te atrage mai mult
decît clipa de după.
În borcanul cu miere
un gîndăcel conservat
(tocmai bun de respirat)
ar vrea să se transforme-n chihlimbar
ca să fie, în cele din urmă, văzut.
Nu mărimea contează,
nu e totu-n zadar
eu nu sînt zidar
să-ntemeiez trăinicii
tu nu ești poet
să-nsămînțezi poezii
ea nu e mama noastră să ne învețe
el nu e Nostradamus ca să ne știe...
Ce lume decolorată prozaică liniară și gri...
Ba nu! Și-ntr-un motor există poezie!
Ne-a mai rămas ceva în lumea
prozaică-liniară-și-gri:

un verb (repede, ridicăți-i un templu!):

a simți.

ULTIMA OFERTĂ

Cu dinții spărți
cu ochii scurși
cel mai ursuz om dintre urși
cel mai biban printre plătici
cu praf pe corzi cu gânduri mici
parcă acu' ieșit din beci
tu, ăsta din oglindă, deci,

cu buricele degetelor arse
să nu lași cumva amprente
pe pielea ființelor îmbrățișate
tu, ăsta cu piesele deșelate
cel mai fals ins bătut de farse
și drob de sare ucigătoare în spate

mărunțul șters invizibil aproape
roboțel ruginit
repetînd zilnic lecția de-a refuza fericirea
(deși ei zic că-n acte ai murit)
după lozinca:
„Cei ce suferă ajung în rai”
indispus de netîmp și netrai
ca de-o migrenă
și florile, băi, ți se ofilesc în gلاstră
blazat de prea mult habar n-ai
hăituit de remușcări de cangrenă
cu perdeluță de nylon la fereastră

nimic nu-ți iese de la o vreme
nici măcar un coș de adolescent înspumat
pe fruntea ta scrie maaaare fraier
prostănac incomod și ratat

nu-ți asortezi niciodată, băi, cravata cu starea de spirit
șoșonii cu elanul creator
nu duci acte (de caritate, de bravură) în diplomat
mereu același incolor inodor
insipid, invizibil chiar!!!
călător șifonat
pe cărarea nedestelenită a vieții
prieten la cataramă cu pereții
(cu tavanul mai ales
și cu atrăgătorul
neinteligibil cuvîntul „zadar”)

dușmanul ferestrelor
eraseru' culorilor calde
neșesălat nepictat ne-cioplit neales

nici capul nu-l poți ridica să mai vezi norii
(dar' mite soarele și luna!)
în simbioză dulce cu minciuna
indiferent țepos cu urătorii
(de ce, în poezia asta,
am un straniu feeling de déjà-vu?)
cu indolența infiltrată-n gene
sîngele diluat, corola smulsă,
tu, ăsta spîn, cu mutra tunsă,
umflat în gît în maț în pene
tu, ăsta, da, întocmai, tu!

Identitatea-n buletin cam ștearsă -
se vede doar un pic din nume
un pic din codul personal
domiciliul pe strada nu se mai știe care
tu, ăsta cu dosar penal
din vina că n-ai stat pe val,
zdrențuit și impersonal
(spune, meriți tu o poezie așa lungă
și plină de vînzoleală și anxietate?!)
repetabil ca lecția despre divinitate,
urîtule, tu!

Intrus în fosta-ți viață
substituit cu sosia ta
care, și ea, cîndva lupta și cînta
lăsat la vatră de nebun
carne de mici carne de tun
să te întorci mai viu, mai bun,
mai pieptănat mai ca și cum.
Să te întorci ca pruncu-n fașă
cu tanti Poezia nașă
cu orizont 'nainte ta
spune, prostule, „da”!

Vrei să revii în chip de zeu?
De meteor, de faraon, de zmeu?
Să-ți dau, doar împrumut, scaunul meu?
Spune da, spune da!

Pilulă de sănătate:
a se lua, zilnic, elixirul uitării de sine

pînă veți atinge starea de bine
sau starea de dezechilibru total
ca-ntr-un regim (de slăbit?)
totalitar

(hai, mă, că nu ești chiar așa urît...
nu-ți pune azi cuțitul la gît...)

cînd nimeni pe nimeni nu mai iubește
să te-ntorci (sub)titrat
în omenește.

REPETIȚIA E MAMA CUIVA

Criticul:

-Te repeți, draga mea poetă -
aceleași rime perimate
de genul *soare-floare, masă-casă*,
aceleași metafore neinspirate
idei șifonate
linie melodică profund desuetă
lacrimi de niagară generos revărsate
aceleași sentimente de doi bani
și obsesii-de-treceri-de-ani
aceleași intrigi de infantă...

-Dacă poezia mea te intrigă,
înseamnă că sînt intrigantă?!

Și ce-i cu asta?! La școală așa ne spuneau:

*Repețiți! Repetați! Repetați!
Repetiția e mama-nvățăturii,
să nu permiteți weekend gurii!*

Mereu contra gîndirii și-a naturii
m-am conformat, ce-i drept, pe jumătate...
Altfel cum să-mi fac prieteni, spune?!
(dacă prietenii prietenilor mei îmi sînt prieteni,
atunci de ce dușmanii dușmanilor mei nu-mi sînt dușmani?!
Ca să am numai prieteni pe lume?
Ca să n-am coșmaruri de noapte?)
Auzi! Sentimente de doi bani!
Asta doare...
Ei, da! Am o *floare* mîngîiată de *soare*,
am o *casă*, și-n ea o *masă*
cu bunătați, miaaam-miaaam!
Te invit și pe tine, și nu e mituire –
doar oameni (de litere!) sîntem, predispuși la iubire!
Omul are numai cinci simțuri - uneori poate șase
portativul numai opt note muzicale
(ce dacă sînt miraculoase?!)
alfabetul, culorile, anotimpurile, somnul sau norii
totul e finit, supus repetării...
Și bătăile inimii se repetă!
Și tu vrei, de la o biată poetă,

rețeta infinitizării!
Și mama a repetat cu mine
lecția despre facerea lumii
așa cum i-au inoculat-o, în gene, străbunii...
Și repetiția e mama cuiva
(am uitat, în clipa asta, a cui...)
domnule critic de mucava,
doar dumneata se pare că ești
al nimănu...

Cîte poezii poate scrie un poet într-o viață?
Cîte combinări, permutări, aranjări de cuvinte?
Ce preț ar plăti să-și piardă un dinte-
chiar ăla de vampir cuminte
devorator de-nsîngerate morminte,
cu pătuc cald de oseminte
în cimitirul-cimilitură
unde, cîndva, un epitaf hazliu am scris și eu...
Nu pot fi mai presus de-un dumnezeu,
nu pot fi mai presus de alfabet!

Posibilitățile sînt, totuși, nelimitate,
matematic (adică poetic!) vorbind...
Așa că n-am să privesc niciodată cu jînd
în alte ogrăzi de poet.

POEZIA MODERNĂ

*Acum te pot lăsa în urmă
în mine locul gol s-a ocupat
cu chipul tău de seară
de om preocupat
cu chipul tău de dimineață
ce dă pe dinafară
din oglinda crăpată și mică,
cu chipul tău atemporal, de ceață,
de care cândva mi-era frică...*

*-Ce versuri demodate, măi poeto!
Pe cine crezi că interesează așa ceva?!*

*-Vrei poezie modernă?!
Na!*

Nagîțul rătăcit în urbe
tot mai introvertit și mai stingher
visînd la balta reflectată-n cer
trasează pe asfalt spirale, curbe,
iar seara, obosit, în șifonier
citește Freud și cîntă la un mîț
de salcie cu lacrima uscată
pe limba lui ciudată de nagîț...
O, vremuri candidede de altădată...

*-Cum era chipul lui? mă-ntreabă ei
și le răspund printr-un zîmbet subtil
le arăt o poză cu struguri negri, copți,
prin care dă iama, rîzînd, un copil...*

Memoria care îmi joacă feste
e-un musulman cu șaizeci de neveste.
Și mă întreb ce-mi trece-acum prin gînd
tablou naiv cu mine tricotînd.

*Nu există, desigur, bucurie mai mare
decît să fii copil într-o vie
să strîngi frunze și gîndăcei și pietricele ciudate
și să le pui atent pe farfurie...*

Foaie verde de hop-hip
hai la mama-n fenotip

sună de *waters are deep*
copăcel, țuști-țuști, lip-lip,
naște-te, că-ți fac un clip
sau te face mama vip,
și-un album: yesterday.zip
(în decor de vis: nisip).

*Le arăt apoi luna rotundă
ce știe să umple, cu prisosință, un cerc,
cartea de citire, cu literele atît de frumoase
pe care să le descifrez tot încerc...*

Iubesc și eu, naiv-filantropist
am și eu gene (puse) de artist!
Alerg și eu...Ei, cum așa, de cine?!
De realitatea care vine, vine
și-ți ia haina de pe tine...

*-Desenează-l! zic ei, derutați.
Iau acuarele din dulapul cu privighetori
și pe-o pînză de păianjen pictez
curcubeul cel mai intens peste nori...*

Tăntălăul clasei
nu găsea cuvinte
să-și declare dragostea
cretei (o, imaculată cretă!).
El – cel mai cuminte,
ea - cea mai cochetă...
Nu rîdeți, proștilor, de cele sfinte!

*-Cîntă-l!
O, la cîntat n-am talent nici un pic
dar am învățat că dacă vrei ceva, poți!
Mă acompaniază greierele din roți
și cafeaua fierbînd în ibric...*

Prea mulți pensionari pe cap de locuitor!
Să-i decimăm! strigă puștani.
Moartea e gratis în ziua de azi.
Se poartă la piept o plăcuță cu anii
și e ilegal a trișa.
Poftiți la lasere! La aerosoli radioactivi!
Saună la o sută de grade! La sporturi fatal de extreme...
Ce bătrîni emotivi...
N-are rost a vă teme,

moși și babe, dragii noștri troglodiți expirați,
noua generație va aplauda!

*Îl visez mereu.
Azi-noapte era
o ploaie nebună de primăvară
zgîriind cu nesaț
la fereastra mea...*

Poezia modernă
e o pernă
dispusă să vadă
orice act de bravadă
ea nu se rumegă
nu se digeră discret
(cum ar trebui pepepsită o mamă
care-ar avorta un posibil poet?!)
turnați-o pe gît
ca pe-o otravă
cu gust inimaginabil de dulce
și cînd pe fața ei
de pernă-modernă
sufletul va-ncerca să se culce,
revoltați-vă: NU ACUM!

Desenată, cîntată,
ireverențios ambalată,
prăfuită de-atîta nedrum,
aceeași sfișiere de altădată
pentru care nu ai niciodată
pregătit un cavou
(numai spitalul
numai drogurile și halatul
numai decorul e altul)

Poezia înfășurată ca o ceapă
doar un pic degerată
lovește din nou...

TEMĂ

-Luați cuvintele „noroc”
„albastru”, „albie” și „troc”
și încropiți o poezie...

Multă cerneală curse, frate,
pe mii de foi împarfumate
se risipiră pe cîmpie
cuvinte nemaîncercate
și multe capete plesniră...
Domnul profesor, fără milă,
făcu selecția la sînge...
Un ins înjură, altul plînge
ceilalți nici azi nu-și reveniră...

Doar El, alesul dintr-o mie
creă această poezie:

*„Iubita mea fără noroc
în seara asta facem troc
tu-mi dai o albie de porci
pe care i-ai cules să-i torci
să iasă prinți, ca în poveste...
Iar eu ți-oi da această veste:
albastru-i cerul, roșu mărul,
fără culoare adevărul...
Iubita mea aprigă-n troc
te-aș da cu var, cu-alcool, cu foc,
m-aș da cu capu-n poloboc,
iubita mea fără noroc...”*

(După n ani)

El a ajuns mare poet.
Vorbea cu deferență, -ncet,
despre, ah, scriitura lui,
sau despre pana corbului
și/sau splendoarea norului.
Scria cu-atîta ușurință...
Nu exista altă ființă
cu harul lui, cu mîna lui
plasture la alean să-l pui
profet în țara orbului...

Poetul tău și-al orișicui
(ambasadorul poporului,
propovăduitorul soborului
etc., etc....hai, termină cu încercarea asta idioată
de-a-l copia!
Nu-i ajungi nici la degetul mic,
hai, valea, lingușitor de nimic!).

Deci a ajuns mare poet.
Scria isteț și metaforic-
cu viteza luminii!-
despre miracolul care-nflorește crinii
în parthenonul oniric
sub paravanul doric
al metempsinunțării
și despre alte chestii înalte
de netradus în altă limbă...
Scria cu abnegație, era superprolific!
Îl vedeau uneori cum se plimbă
prin librării
să vadă câte cărți s-au mai vândut
(erau, desigur, zeci de mii!).
Lesne de recunoscut
în galoșii lui sidefii
de poet indulgent
cu orice critic jigărit.
Era, of course, cel mai iubit
era, of course, un talent!

Lumea îi cerea autografe pe stradă
(-Oamenii, vrei să spui?
-Nu, dom'le, lumea toată!
Oameni, primari, vânzători de-nghețată,
copaci, căței, telefoane, armată...)
I se urcase puțin, ce-i drept, la cap -
doar el dărimase mitul poetului sărac
înglodat, îngropat (și apoi, am auzit, disecat...)
în datorii!
Ridicase poezia la rang de meserie
făcea și acte de filantropie
la talk-showuri era mereu invitat
(de onoare!)...

Dar într-o zi
(ați observat
că-n prima clipă
lovitura de fulger nu doare?

Că e doar o albastră mirare
așa, ca iubita aia fără noroc...?)
văzu o fetiță așezată pe-o piatră.
Plîngea încet. În mîna dreaptă –
păpușa cu piciorul smuls.
În păr – un fluture de junglă.
Pe chip – tristeți de nepătruns.
Poetul nu înțelegea
aerul frînt din jurul ei
și lacrima ei sfîntă, și magia...
Nu-nțelegea –chiar el! – copilăria...
Pios, căzu-n genunchi,
scoase pumnalul în formă de pix
și-l împlîntă adînc în locul unde
ar fi trebuit să fie ceva
redefinind, astfel, prin jertfa sa

Poezia.

SÎNTEM FANI

Acest bard
fără fard
mă-ncintă pînă la prăsele!
Sînt fanul lui împătimit!

Acest poet
de anticabaret
e-ntruchiparea visurilor mele!

Acest comentator
m-a-nnebunit
cu un discurs nepămîntean!

Privește-mă, mamă! Sînt fan!

O melodie un tablou
un roman
o minune de păpădie
născută din ou
un giuvaer sau o tapiserie
o rochie liliachie
și din nou -
creatori diverși
creații fantastice
ființe lucruri concepte abstracțiuni
fac din noi admiratori nebuni
fanatici întemeietori de caste
de temple bloguri și alte minuni
ca să părem mai vii mai calzi mai buni
ca din micimea locurilor noastre
să jinduim, absolviți de păcate,
spre astre...

Și dacă a fi fan e un drog
de olog
de surd de mut de-aproape orb?

Ei, și?!
Redevenim, miraculos, copii
sau mai întinerim cu zece ani...

Lăsați-ne măcar atît, dumnezei...

Sîntem fani!

PARANTEZA PARANTEZEI (PARANTEZEI)

-De ce mă cerți (din nou!), finul meu observator?
-Păi, nașa mea (cam nașpa uneori...),
nu vezi că bați pasul pe loc
cînd zici că zbori,
că habar n-ai, mă scuzi, ce-i ăla zbor?!
Că dai mereu cu nasu-n poloboc,
te poticnești, din prea mare viteză,
de-o virgulă mică,
de-o paranteză,
că te-nvîrți în cerc
ca un cățel după coadă?!

Cuvintele finului meu (observator)
au început, un-doi-trei, să mă roadă...
(în loc, la o adică, să dea roade!)
M-am gîndit, așadar
(și a fost, nu vă mint, o corvoadă)
la rolul virgulei în fraza mea
la ponderea (cu muuulte zecimale)
a parantezelor – în viața mea
la antonimul expresiei „în zadar”
(expresie matematică, firește)
la punerea în ecuație
(pînă la starea de vibrație
sau chiar, poeticesc vorbind, de grație...)
a lucrurilor nepereche, ca:
liniște-streche
cîntec-pește
dragoste-nemurire...
Fără de știre,
totul s-a luminat:

parantezele mi-au mîncat anii
așa, ca unora mințile - banii,
întreprind tot ce era început...
Paranteze obeze,
ce mi-ați făcut?!

Dumneata, dragă {,
acoladă amplă, frumoasă ca o patinatoare rusă,
mi-ai deschis larg o ușă
ce-mi venea bine, ca o mînușă,
dar unde ducea, doar eu știu...
-Unde, nășică, -n pustiu?

Tu, dragă [,
colțuroasă și gravă,
m-ai învățat să fiu analitică,
rectilinie, critică...
Datorită ție
m-am îndrăgostit subit
de minunata geometrie...
Nici astăzi nu m-am lecuit!
Cînd văd drumul drept
iau munții în piept,
cînd aud vești noi
despre curajosul trapez, îl aștept...

Iar tu, măi puștoaico, perversă
și omniprezentă, da, tu, dom'șoară (,
insinuantă și ușoară
cu aerul tău parfumat, de primăvară...
De tine nu mai pot scăpa,
ești ca scaiul!
Te-ai legat de viața mea,
să-mi tulburi traiul
să-mi furi mălaiul
să faci din simplitate sinusoidă
din coerență haos
să mă jupoi pîn' la mulțime vidă,
să nu mai am carte de vizită pentru semenii mei...
Paranteză dăunătoare și perfidă,
gîndac de Colorado ce ești!
Spune-mi, măcar în ultimul ceas,
zi, ce vrei?!

Ea, grațioasă, afectată,
cu părul fluturînd în vînt,
declamă
(-n secret dorindu-și să-i fiu mamă?):

-Doamnă, mai citește niscaiva cărți
de vrei să pricepi rostul meu...
Ar trebui să mi te-nchini ca unui zeu
că, de n-aș fi eu...
{munții s-ar prăvăli [și nu e o glumă (glume nu există, cu ele doar bravăm) de doi
bani] peste mări peste țări, și toate templele s-ar prăbuși...}

*Cîndva, în anul două mii
cînd vom fi fost și noi copii...*

Nu era un cântec așa?!

Paranteză dragă, fiică adoptivă a mea,
te rog, mărită-te odată!

-Cu o condiție:

domnul ? să-mi fie tată!

OMUL ȘI CASTELUL

Știam cîndva să fac – cu mîna mea!
un om de zăpadă,
un castel de nisip...

Azi, timpul se comprimă
fără chip
și-o poezie-ncape într-o rimă...
Te vindeci de alean cu aspirină
azi spațiul se dilată
ca un copil îndopat
cu pufarine și cu înghețată...
Unde sînt zilele de altădată?
Mama făcea cremă de zahăr ars
prietenii mă vizitau, cu bomboane fondante
colecționam timbre rare
luam lucrurile andante
priveam, în fiecare seară, luna
și, mai presus de toate, alergam
numai de dragul alergării
și strigam din rărunchi: „Jos minciuna!”...
Scriam scrisori lungi, salvam gîndăcei,
miroseam regina nopții
pînă-n staminele ei
    zîmbeam
    iubeam
    contemplam
apretam
gulerele albe de fetiță
silabiseam mirată *bre-be-nei*
făceam fotografii alb-negru
visînd la epoca celor color...
Îmi rămînea și timp pentru somn
îmi rămînea și timp pentru zbor...

Azi, cu tot echipajul de roboți performanți
cu tot statutul meu de vip
și cu toți fanii dornici să mă vadă

de-abia mai reușesc să-nchipui
un om de nisip
un castel de zăpadă...

VINOVĂȚIE

Ce bun sînt azi! Un cetățean de frunte
un ins atins de zei,
de admirat!
Dau un leu pentru-ateneu
mă înfrînez să nu omor o muscă...

*Hrănești cățeei de pe stradă
dar de părinți ai uitat...*

Pe un afiș electoral cu tine
un copil a desenat
o moluscă
un clown un schelet turmentat

Dar tu
intri la fast-food să mănînci repede
inima să nu-și lepede
platoșa de oțel...
Fast love, fast thinking, fast living, fast

Dai tona ta de balast
cerșetorului disprețuit
pensionarului muribund
pe capul tău rotund
nu s-a mai pus niciun preț
de la o vreme...

Dar nu te teme!
Tu ești
cetățeanul model din povești
vinovat de-a fi uitat
doar dreptul ăla, fundamental, la libertate
vinovat doar că dai din coate
vinovat că te-ai integrat
în mocirla din jur

c-ai uitat
ce cîndva ai visat
o lume fără fast
unde fluturele și musca au suflet leit
unde tu, negreșit,
n-ai murit,
și, *at last*
(but not least!)

îmbrăcat în haine de-artist
tentat să mai dai acatist
(*gata cu monorima, că m-am săturat!*)
absolvit de orice păcat
vei fi găsit
antidotul potrivit
la...

-Nu pledez vinovat!

NATURAL BORN SAD

Trist, foarte trist de la natură
c-un rictus de nefericire-n colț de gură
cu riduri de expresie (*ce expresie, frate?!*)
ca o conștiincioasă arătură
pleșuv și burtos
cu acrul infiltrat pînă la os
ce mai îmborcănată murătură
inapt să pui măcar o gură-n mură

trist
trist
din zi în zi mai trist

nu vezi fața ascunsă a Lunii
(și mai spui că ai fire de artist!)
extragi doar culorile reci
din curcubeu
și (bîrfesc unii)
la loto nu joci niciodată
convins că norocul e numai al meu

meleag natal ți-e cușca asta gri
unde n-ai crede că se nasc copii...

-Dar se nasc, nu?
-Ssst! Să nu-i dai vreo idee!
Asta ne-ar mai lipsi!
Niște urmași mititei
nenăscuți de preasfinte femei
ca un fel de decre(p)ței
ai tristeții...
(rescriind, trist de tot,
evoluția vieții)

Mai e o șansă,
dar nimeni nu-ți zice și ție:
fă diferența (*adică a minus b?*)
dintre Tristețe
și sora ei, Melancolie.

IDEEA, RIMA ȘI RITMUL

Ingredientele unei poezii reușite?
Ideea, Rima și Ritmul.

Ideile vin uneori în cascadă,
fulgerător, drapate de oglinzi
e-o tragedie: nu poți să le prinzi
decît așa, ca pescarul ghinionist,
doi-trei peștișori pe an din iazul bogat...
Vin în somn, ciudate și îmbălsămate
(împufoiate, -adică, în balsam...)
și pînă dimineață pier. Ce păcat...
Vin pe stradă, cînd aștepți un tramvai
creionul și hîrtia – le uiți mereu acasă
ce iarăși pierzi, habar n-ai...
(și era o idee așa de frumoasă!)
picături pure de ploaie
dizolvate-n balta din asfalt...
Trece Ideea, ca o boare,
spre ceva mai înalt...
Ea nu lasă-n urmă decît
umbra mireasma codița cometei sclipirea licuriciului ecoul cîntării poleiul sau
năpîrlirea dîra melcului pe frunză virgula din frază tivul rupt...
Dar tot e bine,
mai rămîn pe lume
destule idei
și pentru tine...
N-ai decît să le iei
să le pui în cazan
să le conserve an de an
în borcane sigilate, cu celofan.
Tot e bine, da.

(va fi o poezie foarte lungă, dar vă dau un sfat:
citiți-o ca pe-un roman –
azi puțin, mîine puțin,
sorbiți-o ca pe un vin
vechi nobil sofisticat)

Rimele – drăguțele rime
uneori te asaltează fără voia ta
de te trezești vorbind sacadat.
Alteori se lasă căutate
prin dicționare, prin lucrurile trecătoare
la farmacie, anticariat,

prin buzunare de fecioare
la carul mic la drumul mare...
O rimă sfințește un vers
o rimă dă plinătate, candoare,
ea șlefuieste negii, mai ales...
Rima e zahărul din cafea,
e mirodenia din cămară
muza ascunsă-n călimară
sau, de ce nu, sarea-n bucate...
Desigur, nu poți să le prinzi pe toate
au și ele instinct de conservare
se ascund uneori (câte zăcăminte neexplorate
or fi...)
și pentru poeții ce vor veni.

N-o să vă dezvălui, desigur, toate secretele poeziei
deținute printr-un pact al magiei
sau secretele pe care încă nu le-am aflat/explorat/îngurgitat,
pe care le-am economisit, avară
într-o bancă de poezie din altă țară...

Aceasta nu e chiar o poezie –
îi lipsesc prea multe!
Are o idee-două, nu tocmai originale,
câte o rimă, ici-colo, antiplictis
și-am auzit că Ritmul mă caută pe-afară
deghizat într-un vis...

O, Ritmul...alunecosul ritm
cu care nu rimează nimic...
El nu se pleacă în fața Ideii și-a Rimei,
nu-și scoate niciodată
coroana grea de împărat...
O dată, mi s-a părut că l-am aflat,
că umbla îmbrăcat
într-o rochie albă de fată
savorându-și zîmbind
înghețata cu fistic și ciocolată
prin albastre grădini...
Dar nu era el...

Demonstrația matematic-filozofic-copilăresc elaborată a Poeziei?
E teorema cea mai grea!
Are idei? Mda...Așteaptă nițel!
Are rime? Așa...și-așa...
Are ritm? Vom vedea...
Să ne hrănim bine cu ea –

ce vitamine?! Ce minerale?!
Poezia produce în uzinele sale
tot ce vă trebuie să deveniți
cele mai sănătoase organisme din lume
cei mai deșteleniți
cei mai oameni – rezistenți la explozii
la poluare la stres
cele mai impermeabile ființe din univers...

Nimic nu se compară cu o poezie
(cu o poezie întreagă: idee-rimă-și-ritm, da?!)
nimic nu se compară întru sublimarea eului
cu un vers...

DESTIN

Voi ști că tu îmi ești predestinat
ales pereche singurul bărbat
atunci-cînd-și-dacă
printr-o magie
la lecția de supraviețuire
cu tema antică despre iubire
deșirați transpirați
caraghios de mari în băncuța de lemn
vom scrie amîndoi, la un semn
exact aceeași poezie.

DE MÎNCARE

-Mamă, mi-e foame!

Am dat pe răzătoarea mare
bucuria dintr-o floare.
Am dat pe răzătoarea fină
rădăcină de lumină.

-Mamăăă, mi-e foame!

Pe tocător verdeța serii
am frământat-o primăverii.
În bol cremosul sufletel
l-am învîrtit ușor c-un tel.

-Mamă...

Mîncarea aburindă e pe masă.
Flămîndă, fata mea frumoasă
ia o gură, și încă o gură...
Cel mai grozav copil de la natură
se face și mai și mai și
peste superlativul absolut al firii.
Copilul Frumuseții și-al Iubirii
pe care, poate, îl voi înțelege
-ntr-o zi...

PLAGIAT

O poezie veche m-a chemat
din caietul vechi din lada veche din podul...
Învățată – de necrezut! – pe de rost
transfuzie amară
moștenire avară
Ioană d'Arc exilată din țară...
Eram ce nu era, era ce-am fost?

Din șapte-n șapte ani celulele se înnoiesc
(acum pricep de ce e magică cifra 7!).
La fel și sufletul născător de poezie?
Să vă povestesc:
părul are pere
mama are lapte
stelele vor fi la noapte
de partea mea!
Așa e și viața:
o pară
o mamă
o stea.

Am luat poezia mea veche
de un deceniu (sau două...?)
am vrut sa-i fac o haină nouă
că moda s-a schimbat, deh, între timp...
Dar când s-o scot pe scenă,
sub reflectoare -
fu razie mare.
Și m-au arestat
(cu cătușe, țepușe, așa, ca la carte)
fiindcă, ziceau, m-am plagiat...

CĂLDUȚ, CALD, APROAPE FIERBINTE

Mai țineți minte jocul din copilărie?
El ascundea un obiect
o broșă un creion o tichie...
Tu trebuia să-l cauți repejor
în dormitor
în hol, bucătărie...
Cald! Ești aproape...Rece! Ahăăă, te-ai depărtat...

Azi, băiatul e bărbat
și se presupune, pe bună dreptate,
că și tu, fetița naivă, plîngăcioasă, păcălită mereu,
te-ai fi maturizat...

Bărbatul nu s-a lăsat nici acum
de ascuns lucruri pe te miri unde.
Oștean vînjos în slujba unei clipe
doar pe sine nu se poate ascunde.
M-a făcut aseară cu ou și oțet
(*cu oțet, înțeleg, dar cu ou?!*)
că, uite, nici la vîrsta asta nu vreau să mă-ndrept
că îl implor să ne jucăm din nou
(de data asta pe bune!)
de-a găsitul, pe cald și pe rece
de-a mama și tata, de-a trombonitul să plece,
de-a ăl deștept să ia nota zece...

Mă fac c-ascund inima în prăjitura cu nucă.
Ultimul ceas într-o cucă.
Inelul îl îndes, cu greu, în pîine.
Speranța, în ziua de mîine...
El zice: „Știu!” și-l cred, fără dovezi
vinovată ca de-un orb pe care îl vezi.
Vinovată că am rămas fetița cuminte
vinovată de dragoste scoasă din minte
aruncînd în aer detectoarele de minciuni
aceeași donquijoteană căutătoare de dalbe minuni
din cald-călduț spre foarte fierbinte...

RUN, BABY, RUN!

Mi se spunea, copil:
„Run, baby, run!”

Fugi, fetiço,
de albina care-nfîge acul din zbor
de cîinele vecinilor
de microbi
de-nnegrirea din nor
de bețivul din colț
de oamenii snobi
de fulgere-amenințătoare
de prize
și mai ales de surprize
de geamandura din mare
fugi, fetiço, pe brînci
de ape adînci
de scene tari tulburătoare
de cartofi prăjiți și de sare...

Mi se spunea, adolescentă:
fugi, gingașă domnișoară
de dor aprins de primăvară
de băiatul șmecher sau pervers
de idealuri
de suavul vers
de ciori meteoriți
de spații închise
de posibili iubiți
fugi rupînd pămîntul
de vise...

Fugi, femeie, de ape tulburi
de hazardate cuvinte
de gîndacul păros
de grădini suspendate
de culoarea roșu din trandafiri
și, mai ales, de frumos...
Fugi de prostie
învață să-nalți
temple doar lucrurilor fixe de pe pămînt
gîndește cu capul inima e doar un motorăș
fă-te fată modernă de la oraș
nu scrie vorbe pe vînt...

Fugi, bătrînic, de motocicliștii grăbiți
așteaptă culoarea verde
și ca nu cumva
să te-apuice vreo criză de sciatică
ia-ți o sacoșă pe roți cînd pleci la piață.

Hai, nu mai fi romantică
fugi (dar fugi odată!)
de viață...

EU ȘI PĂPUȘA MEA

Am amînat să scriu această poezie
cîteva ani, cîteva lacrimi, cîteva mile...

Asta fac și acum.

Reportarea durerii...ce tertip

într-o lume fără amintiri,

fără chip,

un itinerar fără drum

un eu fără mie

un an fără zile...

Frumoasa mea nescrisă poezie

și, mai cu seamă, de nescris...

A fost odată un vis. Mi l-am promis
zălog neuitării.

Am mințit. Am trădat.

Visul s-a deșirat, ușor

(era din nea? Din fir de nor?)

dar azi, chiar azi, de ziua mea,

în pragul cel mai 'nalt al renunțării,

o celulă mică de amintire

a înviat!

Numai eu și păpușa mea

însemnam într-o vreme ceva.

(o păpușă nu e un copil

un tablou cu peisaj de pădure

nu e pădure

o clepsidră nu e timp

o cărare nu e Drumul

un fior nu e Iubirea

o stea nu e universul...

Trei cuvinte șlefuite frumos

nu fac versul...

Aceste axiome de om mare fiind spuse...)

Eu și păpușa mea

ne simțeam apărute

în casa roz a păpușilor

sub umbrelă zîmbeam fericite

noaptea dormeam îmbrățișate

(nimeni nu m-a mai îmbrățișat pe urmă așa!)
în cearceafuri de spumă
mîncam cireșe roșii în pridvor
eu spuneam o șaradă, ea spunea o glumă
mergeam la doctor nenfricate
împărțeam întotdeauna paharul cu lapte
tot ce vorbeam șoptit era tabu...

Eu am crescut, păpușa mea nu.

Mă privește acum din lada cu amintiri
(Doamne, bine că mai există
amintiri transformate în obiecte!
Chiar așa, în afara noastră –
memorie externă, cum s-ar spune! -
tot e bine!
Altfel, desigur, am muri
am orbi
n-am mai fi copii
niciodată
și-am renega și cuvîntul *rușine*)
tristă, dar fără să-mi reproșeze nimic.
Uitată acolo, flămîndă, nespălată
nepieptăntă și, o, Doamne,
neîmbrățișată de-un veac...
Cerșind, cu ochii doar,
un fel de leac
un miracol de-ntors timpul
cu cheița fermecată
pe vremea cînd
noi două, gînd la gînd,
jucam *ala-bala-portocala*
scumpo, ieși afară tu!...

Eu am uitat să mă joc, păpușa mea nu.

Eu și păpușa mea
cîntam, în oglindă
așa:
Sîntem două fete
tinere cocheteeeee
nimeni nu ne-ntrece
avem numai zeceeeee....

Mi s-a părut, o dată, că zîmbea.
Ce puternice eram cîndva
cînd viața nu ne despărțea

prin antagonisme seci, ca:

lucru-ființă

viu-neviu

fix-mișcător...

Cînd puteam urca lesne pe-o stea
pe un nor ducător
cînd nu era niciodată tîrziu
cînd dragostea nu se-nrăma
cînd...

Eu n-am să mai fiu într-o zi.

Ea?

Mîine

spre soare voi zbura

și e bine

(nu e totul pierdut?)

o să rămîină pe Pămînt, de pază,

ea –

să aducă..., să spună..., să fie...

(voi scrie, sigur, poimîine

această poezie

cu riscul de-a muri prin ea:

„Eu și păpușa mea”)

DROBUL DE SARE

-Dragă domnule Ion Creangă,
ne-a dat la română un eseu despre „Prostia omenească”.
Am luat nota patru.
Ce-ați vrut să spuneți cu drobul de sare?
(*elevul Costică*)

-Dragul meu Ion Creangă,
oriunde ai fi –
in the middle of nowhere
(deși se pare că ești tot mai prezent în lumea noastră!) –
de ce, Doamne iartă-mă, trebuia să scrii despre drob?!
De-aia nu mi-am găsit eu perechea...
Că dacă ăla e-așa, că dacă ălălalt va face...,
sau următorul nu va...?!
(*o femeie singură, frustrată, disperată*)

-Stimabile Ion Creangă,
tocmai am luat un premiu pentru lucrarea
„Mesajul subliminal din povestea drobului de sare”.
Se pare că trebuie să-ți mulțumesc.
Geniul tău m-a făcut și pe mine aproape geniu, ce să mai vorbesc...!
O căruță de bani am câștigat!
Dacă mai trăiai îi împărțeam, crede-mă,
cu tine!
(*un psihanalist de renume*)

Ion Creangă:

-De bănuiam că povestea mea
va avea atîta răsunset,
că va deveni
un antiexemplu, o doctrină,
un subiect de studiu,
un modus vivendi -
mai așteptam un secol să mă nasc!
Altul ar fi fost impactul ei acum,
alta gloria mea!
Sau, ca să nu vă mai fie atîta de frică,
puneam în loc de drob

o pisică!